rozsévač rozsievač

5

máj/květen
2020
ročník 89

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Co to znamená, žít spolu?

Neuveriteľné
sa stalo skutočnosťou

Co je křest Duchem svatým?

RODINA PODĽA BOŽIEHO SRDCA

Prečo byť spolu a nielen vedľa seba

„Tak aj muži majú milovať svoje ženy ako vlastné telá. Kto miluje svoju ženu, miluje samého seba. Veď nikdy nikto nemal svoje telo v nenávisti, ale živí ho a opatruje, ako aj Kristus Cirkev“ (Ef 5, 28 – 29).

Spoznať nové veci

„Na dôležité veci sa čas robí, nie hľadá," zaznelo na jednom zo seminárov tohtoročnej mládežníckej konferencie v Banskej Bystrici. A bolo skutočne fajn vidieť, že si toľko mladých (a aj starších) vytvorilo čas práve počas víkendu 21. – 23. februára, aby od rána ťahali káble, nosili stoličky, vešali dekorácie a vítali účastníkov. Nahrnuli sa sem ľudia z každého kúta (nielen) Slovenska. O najväčší počet prihlásených dokonca vznikol boj medzi Bratislavou (Vierou) a slovenskou mládežou zo Srbska, obe docestovali autobusmi. Kaviareň pod schodiskom vábila milovníkov kávy leskom vinylových platní a retro atmosférou, kým na javisku visela ďalšia okrúhla platňa, na ktorú sa premietalo počas programu. Prečo? Lebo tohtoročná téma konferencie bola ZNOVU. Na hlavných programoch, či to bol jeden rečník, alebo súbor krátkych päťminútových príspevkov (TED-talky), zaznelo veľa múdrosti o tom, čo by jednotliví Boží muži a ženy robili *znovu* inak. Počuli sme o tom, ako k nám hovorí múdrosť a ako jej načúvať, zazneli odvážne reči o životných chybách, ale aj o tom, ako sa z nich vieme učiť, o múroch, ktoré nás uväzňujú, ale z ktorých nás vie Ježiš zachrániť, a iné vzácne rady do života. Kto roky chodí na takéto víkendy, vie, že sú, okrem iného, plné športu a seminárov. Ani tento ročník nebol výnimkou. Aktivity boli pestrejšie a početnejšie než obvykle. Témy seminárov sa striedali od spravovania času a financií po *singleness, ekovieru,* závislosti... Športy zas od novšieho florbalu po tradičný volejbal. Telocvičňa nebola plná len spotených tričiek, ale aj rozhorlených hráčov či fanúšikov, ktorí ich prišli podporiť. Po koncerte, ktorý mala mládež zo Srbska v sobotu večer, spontánne chvály znovu zazneli v Chill-Zone tesne pred polnocou, keď začali spoločne tlieskať a spievať. Miesta na dobré rozhovory boli aj v Depe, kaviarni a pri palacinkách. Ani kaplnka s bufetom neabsentovali. V každom kúte bolo vidno skupinky ľudí, ktorí sa smiali, rozprávali, alebo zoznamovali. V napínavej predvolebnej atmosfére sme neunikli ani pred touto dôležitou témou. Svoju múdrosť podávali na javisku vzácni hostia, kandidáti do NRSR vo forme panelovej diskusie,

ktorej sa mládežníci mohli zúčastniť dobrovoľne. Naše obľúbené GAS-ko (alebo gymnázium Andreja Sládkoviča) znovu ožilo, tak ako vie ožiť len počas mládežníckej konferencie. Je to čas, keď zrazu spanie na podlahe, nevyspaté oči, penenie dvadsiateho kapučína alebo praženie dvadsiatej palacinky vám nebránia kvalitne stráviť čas. Za takou konferenciou stojí veľa plánovania, príprav a ešte viac ochotných rúk. Jej ovocie je však jedinečná koncentrácia vzácnych duší, ktoré prídu na 48 hodín a majú možnosť spoznať nové veci o sebe samých a o Bohu. Na také sa čas vždy oplatí urobiť.

Miriam Valentini

Obsah

Spoznať nové veci....2
Prečo byť spolu a nielen vedľa seba....3
Rodina podľa Božieho srdca....4
Co to znamená, žít spolu? 5
Tři stany
Chceš víc milovat?
Těžké chvíle v manželství
Neuveriteľné sa stalo skutočnosťou....7
Poďakovanie modlitebníkom....8
Čtyři kroky účinné modlitby
Som v politike....9
Poznají nás podle lásky
Prvý rok v Revúcej za nami... (3)....10
Matčina modlitba
Bůh vzal vážne moji touhu (Rádio 7) 11
Co je křest Duchem svatým?....12
Mama
Poslušnost....13
Nádej....14
Nie je to moja vina (Rozhovor)
Pre nič nebuďte ustarostení....16
Duchovná výzbroj
Manželské víkendy treba zažiť....17
Zeptali jsme se za vás....18
Proč zlé věci
24 hodin na „Karlštejně"
Noemi....19
Zprávy
Recenzia
Redakční oznamy a inzerce
I. Kultová: Ke Dni matek....20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szőllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, R. Orvošová, L. Podobná, E. Pribulová
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 17,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,55 €) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbory: 3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5,5 € za kus a rok.
Odberatelia v ČR: Předplatné 440,- Kč (cena jednoho výtisku 40,- Kč) +poštovné, prvopředplatitelé mají během celého roku slevu 50 % na předplatném (ne na poštovném). Poštovné - sbory: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 40,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.
Odber v zahraničí: predplatné 17,- €, aktuálne poštovné 29,- €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 5/2020: 3. 4. 2020
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92
Poznámka: Zverejnené články nemusejí vyjadřovat názor redakce. Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněné.

Lýdia Podobná

Keď som prvýkrát počula názov tohto čísla Rozsievača, hneď sa mi v mysli vynoril obrázok dvoch volov zapriahnutých vedľa seba. Asi si ho už ani všetci nevieme vybaviť, ale kedysi boli takéto záprahy neskutočnou pomocou. Ťahali ľudí, náklad, aj orali. Čo je na tom najzaujímavejšie, je fakt, že dva voly nezvládnu iba súčet toho, čo každý z nich sám, ale niekoľkonásobok toho nákladu.
Predstavujem si to rovnako aj s ľuďmi. Keď som sama, zvládam istý okruh vecí, istý tlak. Ak však bremeno rozdelím aj na plecia svojho manžela, spolu zvládneme niekoľkonásobok. A ak je Kristus centrom našich životov aj nášho manželstva, potom sme v Jeho sile neprekonateľní.
Sledujem, že v oblasti manželstva máme tendenciu padať do dvoch extrémov: buď si kresťanské manželstvo staviame na piedestál slávy a každý, kto k nemu nedosiahne, je maloverný. Alebo zľahčujeme jeho dôležitosť do takej miery, že si len tak žijeme vedľa seba. A zvládame len to, čo by aj tak zvládal každý z nás sám.
Ak je niekto sám, nie v manželstve, je to o to náročnejšie, pretože všetky bremená nesie bez pomoci druhého človeka.
A ten, kto je v manželstve, musí na ňom pracovať. Nepracovať na manželstve v konečnom dôsledku znamená nemať ho alebo oň prísť. Niekedy si podľa mňa myslíme, že túžime po manželstve, aby naše bremená boli ľahšie zvládnuteľné a mohli

Prečo byť spolu a nielen vedľa seba

sme zažívať to všetko skvelé, čo sa od manželstva očakáva. Zabúdame však, že je to vzťah recipročný, fungujúci oboma smermi.
My máme dávať. My sme povolaní niesť bremená iných – našich partnerov. My máme odpúšťať, milovať a rásť.
A nezávisle na tom, ako reaguje náš partner, ak sme v našom manželstve poddaní Bohu a pracujeme na sebe v prospech nášho partnera, Boh je ten, ktorý dáva požehnanie. Niekedy na to použije nášho partnera. Často sa však stáva, že to, čo nevie zabezpečiť vo vzťahu náš partner, nám poskytne Pán Boh. On je tým spojivom, dokonávateľom aj povzbudzovateľom. Presne o tom hovorí aj text z Kazateľa 4, 9: „Dvom je lepšie ako jednému, lebo majú dobrú odmenu za svoju námahu."

„Dvom je lepšie ako jednému, lebo majú dobrú odmenu za svoju námahu" (Kaz. 4, 9).

Takže hoci by som si priala, aby sme v našich manželstvách mohli zažívať vrúcnosť, lásku a odpustenie, ešte viac si prajem, aby sme každý mohli byť tými, ktorí tieto postoje do vzťahov prinášajú.
A keď bude ich centrom Boh, potom budú ako trojité prúty, ktoré nikto len tak nerozlomí.

Rodina podľa Božieho srdca

Prečo byť spolu a nie vedľa seba?

Starozákonný text:

„Aj dvom, keď ležia, je teplo, ale jeden sa ako zahreje? Jednotlivca možno premôcť, dvaja sa však už postavia na odpor, ale trojitá šnúra sa tak rýchlo nepretrhne“ (Kaz 4, 11 – 12).

Starozákonní text:

„Také budou-li dva spolu ležet, zahřejí se, ale jeden jak se zahřeje? Ovšem, jestliže by se kdo jednoho zmocnit chtěl, dva postaví se proti němu. Ano, trojnásobný provázek nesnadně se přetrhne“ (Kaz 4, 11–12).

Novozákonný text:

„Tak aj muži majú milovať svoje ženy ako vlastné telá. Kto miluje svoju ženu, miluje samého seba. Veď nikdy nikto nemal svoje telo v nenávisti, ale živí ho a opatruje, ako aj Kristus Cirkev“ (Ef 5, 28 – 29).

„Muž nech plní voči žene svoje povinnosti a podobne aj žena voči svojmu mužovi. Žena nie je pánom svojho tela, ale jej muž; podobne ani muž nie je pánom svojho tela, ale jeho žena. Neodopierajte sa jeden druhému, iba ak na určitý čas so vzájomným súhlasom, aby ste sa venovali modlitbe, a potom buďte zase spolu, aby vás satan nepokúšal, keby ste sa nemohli ovládnuť“ (1 Kor 7, 3 – 5).

Novozákonní text:

„Proto i muži mají milovat své ženy jako své vlastní tělo. Kdo miluje svou ženu, miluje sebe. Nikdo přece nemá v nenávisti své tělo, ale živí je a stará se o ně. Tak i Kristus pečuje o Církev“ (Ef 5, 28–29).

„Muž ať prokazuje ženě, čím je povinen, a podobně i žena muži. Žena nemá své tělo pro sebe, ale pro svého muže. Podobně však ani muž nemá své tělo pro sebe, ale pro svou ženu. Neodpírejte se jeden druhému, leda se vzájemným souhlasem a jen na čas, abyste byli volni pro modlitbu. Potom zase buďte spolu, aby vás satan nepokoušel, když byste se nemohli ovládnout“ (1 K 7, 3–5).

Je to o hĺbke života a ochoty za neho bojovať, za tú podobu, pre ktorú sme boli stvorení. Máme len dve možnosti - prežívať alebo naozaj žiť. Ak žiješ vo svojom partnerskom vzťahu len „vedľa seba“, necítiš sa, že si sa vzdal, že si rezignoval, nielen na naplnenie svojich potrieb, ale aj potrieb toho druhého? Ako však potom môžeme čakať, že Boh naplní naše potreby, keď my sa budeme cítiť úplní len v hlbokých, vrúcnych vzťahoch? Ako môže naplniť naše potreby, keď na ich naplnenie ustanovil vzťah? Koľko platíme za našu neochotu ísť ďalej, zas a znova sa snažiť? Stojí nám to trápenie, osamelosť a odstup za to? Nikto nespochybňuje dôvody, ktoré na to máme, niekoľkoročné snahy a pokusy, ktoré nakoniec nedopadli dobre, našu únavu z neschopnosti dosiahnuť cieľ, frustráciu z nemennej situácie. Poddávame sa narušenému svetu a nebojujeme za tú iskričku večnosti a neporušiteľnosti, ku ktorej sa blížime každou hodinou nášho pozemského života, hoci by sme mali. Nikto nepochybuje o našich zraneniach, o srdci, ktoré krváca a nádejách, z ktorých ostali črepy ostrého skla. Stojí námaha, aby sme boli spolu, vôbec za to? Jednoduchšie je vzdať sa, nečakať veľa, ani veľa nedávať. Chránení pred bolesťou, sklamaním, ale sme schopní ukryť sa pred svojím srdcom, ktoré nikdy neprestane plakať za plnosťou? Bojovať za to „byť spolu“ je ťažšie, ako byť vedľa seba. Neznamená to ani to, že vždy dostaneme, čo chceme. Byť spolu znamená, že jeden z niekoľkých pokusov sa vydarí a my sa stretneme ako ľudia, muž a žena, a cítime sa blízko, ako jedno telo. Je to ten jemný súzvuk duší, keď viete, že ten druhý by za vás zomrel, že vás pozná, hoci ste mu ešte nestihli ukázať všetko, je to to bohatstvo všetkých spoločných chvíľ, ktoré ste spolu zažili. Je o tej láske, ktorá vás hreje, hoci viete všetky zlé veci, ktoré sa vám spolu stali, hoci na srdci, ktorým pulzuje láska, sú jazvy, ktoré spôsobil ten druhý. Byť spolu je o tom, že prežívate spolu frustráciu z toho, že sa k sebe neviete dostať bližšie, hoci by ste chceli. Byť spolu znamená, že sa viete zraniť a plakať, pretože vám na sebe záleží. Byť spolu je ako byť bojovníkom za lásku, ktorý sa nikdy nevzdáva, každým jedným vyhratým bojom je bližšie k cieľu, každou jazvou je silnejší a skúsenejší. Byť spolu je ťažšia cesta, ale verím, že práve k nej Boh volá. Ako inak môžeme ochutnať to, čo nás čaká v nebi, ako inak môžeme pochopiť to, čo máme s Ním.

Byť vedľa seba a nie spolu je strádaním, ochudobnením, nie je to život v hojnosti a plnosti, ktorý nám prišiel Boh dať.

Mám ešte silu bojovať za vzťah? Ak nie, viem, čo mám urobiť? Uspokojil som sa s praktickým spolužitím, ktoré je zvykom? Vyhovuje mi to? Mám srdce plné bolesti z nevydarených pokusov? Viem sa v tejto oblasti spoliehať na Boha? Pomáha mi Boh budovať manželstvo, pre ktoré ma stvoril? Viem, čo chcem od svojho manželstva, alebo sa poddávam okolnostiam? Myslím si, že pre vybudovanie blízkosti je už neskoro? Zažívam Božie požehnanie z blízkosti vo vzťahu? Cítim ešte lásku a teplo, keď myslím na partnera? Záleží mi na jeho dobre a spokojnosti? Som mu oporou, povzbudzujem ho a dopĺňam ho na ceste života? Dokážem znášať frustráciu z nenaplnených potrieb, bez toho, aby som to celé vzdal?

Co to znamená, žít spolu?

Představy o životě v manželství si většinou tvoříme již v dětství. Vzorem *nám* mohou být rodiče, ale i známí, kteří naši rodinu navštěvují. Je pravda, že mnozí lidé si před svatbou představují, že společný život bude jako procházka růžovým sadem. Jen samé veselí a radovánky *s plným servisem*. Někteří měli doma u maminky velkou péči a představují si, že takový život je čeká i v manželství. U těchto lidí dojde dříve nebo později k těžkému zklamání. A to je potom potíž. Jak z toho ven? Jednou ze špatných alternativ může být život manželů jen vedle sebe. To znamená, že jeden nepočítá s druhým, rozhoduje se sám, prosazuje pouze svoje vlastní aktivity, stará se jen o svoje potřeby. Protože není spokojen s chováním druhého, vzdá jakýkoliv boj o faktické žití spolu, omezí komunikaci na nejnutnější věci a v podstatě nezná do hloubky svého partnera. Radši sám trpí. Říká: Však naše rodina funguje. Delší snaha o vyjasnění situace a nastolení blízkosti jen jednoho z partnerů může být frustrující. Tím trpí oba dva, prožívají vnitřní bolest srdce z neuspokojení svých potřeb, ale nemluví o tom spolu. Navštěvují své známé a ti jim dávají „dobré rady“. Znám manželský *pár*, který takto žije po celý život. Upřímně, nechtěla bych být v kůži ani jednoho z nich.

Pravá láska je rozhodnutí

„Věrný je Pán, který vás ochrání od zlého“ (2 Tes 3, 3).

Láska není jen chvilkové citové zalíbení. Pravá láska je rozhodnutí se pro druhého ve všech okolnostech na celý život. Je to rozhodnutí, které musí vydržet nejen nepříjemné vlivy z vnějšku, ale i špatnou náladu, omrzelost, chyby, neúspěch, nemoc partnera. Jinak by to nebyla láska, ale pouhé zalíbení, a to ještě zaměřené jen pro příjemné chvíle. Na tom manželství stát nemůže. Žít spolu znamená být zde jeden pro druhého v čase tragédií i nedorozumění. Znamená to otevřít se jeden druhému s důvěrou, i když s rizikem, že mne ten druhý zraní. Láska je pěstovat vzájemnou důvěru ve všech případech, kterými procházíme. Žít spolu v důvěrném a blízkém vztahu s jistotou, že na to nejsme sami. Že se k sobě budeme chovat láskyplně a s úctou doma i ve společnosti. Nemusí se nám to vždy podařit, ale jistě stojí za to bojovat o prožívání blízkosti v našem manželství.
Připomínat si, že to je Boží vůle pro manželství: **„Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem“ (Gen 2, 24).** Další pravdou je, že u Pána Boha nikdy není pozdě. V Boží blízkosti můžeme spolu postoupit o krok dál v poznávání jeden druhého a Boží lásky v našem vztahu. Dobré manželství udržíme jen tak, že budeme společně hledat Toho, u Něhož je vždy řešení na každou situaci, kdo nás nese v našich problémech, drží nás ve své náruči. Může v nás probudit znovu tu první vřelou lásku. Má nás rád i tehdy, když se od Něj vzdálíme.
On je stále věrný. Bible říká: **„Věrný je Pán, který vás ochrání od zlého“ (2 Tes 3, 3).**
Ve víře můžeme zůstat věrní tak, jako On je věrný.

Marie Horáčková

Tři stany

Jsou chvíle, které bychom chtěli, aby nikdy neskončily. Podobné přání měl i apoštol Petr.

Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Pane, je dobře, že jsme tady. Chceš-li, postavím tu tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi“ (Mt 17, 4).

Jsou nám dány chvíle, kdy se necháme unášet krásou přírody, dobrým vztahem s milovaným člověkem nebo když v modlitbě zakoušíme Boží blízkost. Ale čas nezastavíme. Musíme se vrátit zpět do údolí, do běžného života, i s jeho starostmi a trápeními. Bůh nám daroval tyto krásné chvíle k tomu, abychom na ně vzpomněli v době, kdy to v našem manželství zrovna neklape, když u nás dochází k nedorozumění, když si myslím, že to možná není ten pravý, když si dokonce myslím,

že mne Bůh opustil. Tehdy je třeba otevřít Bibli a číst tak dlouho, dokud nebudu mít v srdci znovu ten Boží pokoj. Potom se mi mohou vrátit vzpomínky na ty hezké společné chvíle. Bůh mi připomene ty krásné zážitky a posílí mne. Bůh je stále v naší blízkosti. Dává se nám poznat každému originálním způsobem tak, abychom pochopili, jak nás má rád.
On je nám posilou v každém soužení. Bůh je s námi i v údolí. Nemusíme si stavět stany na hoře, kde je nám nejlépe. On je s námi stále i v soužených.

Marie Horáčková

Víc odpouštěj

V Písmu se pokládá *číslo sedm* za číslo plnosti. Stvoření skončilo a Bůh sedmý den odpočíval. Když Ježíš říká, abychom odpustili, říká nám, abychom vytrvali, dokud odpuštění nebude úplné, a pak dojdeme odpočinutí. Sedmdesát sedm představuje neomezený počet. To je naše každodenní povolání a často i náš každodenní zápas při následování Ježíše. I když se to může zdát bolestivé, odhalení skrytého neodpuštění, zatrpklosti a mrzutosti v našem srdci jsou dveře ke svobodě a uzdravení. Nemůžeme dát to, co jsme nepřijali. Je také pravdou, že nemůžeme přijmout to, co jsme odmítli dát! Ježíš nás učí, že když Boha prosíme o odpuštění, musíme být ochotni odpustit. A s každým požehnáním, které Bůh přináší do našeho života, přichází zodpovědnost, abychom ho užívali.

K odpuštění potřebuješ dvě věci

Tou první je ochota. Tou druhou je víra. Kolik víry? Víra, která je velká jako malé hořčičné semínko, dokáže přenášet hory. Ježíš říká: „Nic vám nebude nemožné“ (Mt 17, 20). Odpuštění může být tou horou. Zdá se, že je to nemožné. Možná do toho nechceš jít kvůli bolesti. Prosím, nezastavuj se. Ježíš přišel osvobodit vězněné.

Cítím se jako pokrytec

Někteří lidé mi říkají: „Mohu ta slova vyslovit, ale cítím se jako pokrytec, protože odpuštění v mém srdci není.“ V některých případech opravdu není odpuštění lidsky možné. Dokážeme pouze vykonat skutek vůle, vyslovit slova odpuštění a žehnání (která narušují moc nepřítele) a důvěřovat Pánu, že dokoná to ostatní.

Žehnat znamená mluvit dobře o druhém, chtít, aby se tomu člověku dařilo. Modlit se za někoho znamená spojit se s Boží láskou vůči onomu člověku a prosit Boha, aby ho požehnal. Pokud zjistíš, že odpuštění ještě není úplné, nevzdávej se. Pokoř se před Pánem a udělej to, co ti přikázal, dokud odpuštění nedocílíš. Jasné znamení toho, že k odpuštění došlo, je nová úcta k onomu člověku a vděčnost vůči Bohu za dar, jímž je tento člověk ve tvém životě.

Se svolením zpracováno podle knihy:
Neal Lozano,
Pět klíčů modlitby za osvobození,
kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství
www.kna.cz, redakčně upraveno

Ke zdravým vztahům patří omluva

Prarodiče Kláry byli právě na dovolené, když jim jejich vnučka ukradla auto. Večer pila s kamarády a v opilosti ji napadlo projet se dědečkovým autem. Přátelé se jí to snažili rozmluvit, ale ona si nedala říct a navíc tvrdila, že by to dědečkovi nevadilo. Auto rozbila a skončila v nemocnici. Před touto událostí měla s prarodiči dobrý vztah a často je navštěvovala. Někdy jí dali trochu peněz a dostávala od nich spoustu dárků, ale dědečka s babičkou bolestně zasáhlo to, co jim nyní provedla. Nikdy by je nenapadlo, že by se k nim mohla takto zachovat.

To, co jsi udělala, nelze jen tak přejít

Po dvou dnech se prarodiče vrátili z dovolené a zašli za Klárou do nemocnice. Fyzicky na tom nebyla tak špatně, psychicky však z ní byla naprostá troska. Uvědomila si, že ublížila dvěma důležitým lidem, kteří ji velice milovali. Hluboce se omlouvala. „Je mi to tak líto," říkala. „Vím, že jsem provedla něco hrozného. Neměla jsem vám něco takového udělat. Je mi z toho nanic. A moc lituji, že jsem to auto zničila. Byla jsem opilá. První chyba byla, že jsem vůbec začala pít. To mě ale nijak neomlouvá. Je mi to moc líto a doufám, že mi to odpustíte."

Dědeček začal mluvit velmi pomalu. „Kláro, to, co jsi udělala, nás velice ranilo. Ani ve snu nás nenapadlo, že by se něco takového mohlo stát. Netušili jsme, že piješ, a je nám z toho smutno. Vždyť ses tu noc mohla zabít! Víme, že teď svého činu lituješ. Pokud se ale chceš opravdu upřímně omluvit, budeš muset zaplatit opravu auta. Pak ti uvěříme, že svou omluvu míníš upřímně. **Milujeme tě a chceme pro tebe to nejlepší. To, cos udělala, ale nemůžeme jen tak přejít.** Teď musíš nést následky. Až se uzdravíš, sedneme si spolu a naplánujeme splátkový kalendář. Můžeš nám splácet ze svého kapesného a z toho, co si přivyděláš."

Škoda musí být nahrazena

Odešli a zanechali Kláru v šoku. Nikdy by ji nenapadlo, že dědeček zareaguje takto. Domnívala se, že když se dostatečně omluví a bude přitom plakat, všechno jí prominou. Nechápala dvě věci. Předně to, že dostatečnou omluvou pro jejího dědečka je pouze náhrada škody. Jemu se omluva nejevila jako upřímná, pokud její součástí nebyla náhrada zaviněné škody. A za druhé nevěděla, co ale věděl dědeček, totiž že **pokud nebude muset nést žádné následky svého jednání, je jen otázkou času, kdy se opět opije a udělá něco podobného**, ne-li dokonce horšího. Tím, že po ní dědeček vyžadoval náhradu škody, jí vlastně prokazoval cennou službu. Dědeček později přiznal, že ho stálo hodně sil, aby vyslovil to, co řekl, protože svou vnučku velmi miloval. Modlil se, aby to pro ni byla lekce, na kterou nikdy nezapomene.

Je ale nutné, abychom se ke svým selháním postavili čelem

Po několika měsících, když Klára splatila asi polovinu ceny za opravu, jí dědeček řekl: „Kláro, prokázala si, že jsi schopná čestného jednání. Poctivě jsi splácela stanovené částky za opravu auta. Doufám, že ses z toho dobře poučila. Jsem si jist, že už nikdy nic podobného neuděláš. Proto ti promíjím druhou polovinu dluhu. Můžeš ty peníze použít nějak jinak. Dokázala jsi mi, že svou omluvu myslíš upřímně a převzala jsi zodpovědnost za své jednání." Pak ji objal. Klára se rozplakala a řekla: „Děkuji ti, dědečku. Moc si toho vážím. Opravdu to byla lekce, na kterou nikdy nezapomenu. Pít jsem přestala. Udělala jsem rozhodnutí, že život je pro mě důležitější než alkohol." „To jsem moc rád," řekl dědeček a objal ji ještě jednou.

Ke zdravým vztahům v rodině patří upřímné omluvy

Existuje důvod, proč ke zdravým vztahům v rodině patří upřímné omluvy: **Všichni totiž někdy chybujeme**. Nikdo z nás nemá k ostatním rodinným příslušníkům naprosto dokonalý vztah. Zdravé **vztahy v rodině nevyžadují dokonalost**. Je ale nutné, abychom se ke svým selháním správně postavili. Upřímná omluva je nejdůležitější krok k uzdravení a obnově vztahů.

Podle knihy: Pět jazyků omluvy, kterou vydalo nakladatelství Návrat domů. Redakčně upraveno

Těžké chvíle v manželství

Mnoho manželských párů má přesmutnou zkušenost, jak jejich láska chladne anebo jak jim mezi prsty mizí. Mnohdy je příčina v tom, že oba partneři polykají urážky, k nimž v úzkém soužití běžně dochází. Nemluvili o tom ze strachu, že by mohli být poraněni ještě více anebo že by tím partnera zatížili. Dosti často to v dobré víře nechali být, aby se všechno ještě nezhoršilo. Ale náhle cítí, že mnohé malé urážky narostly v zeď, která je navzájem dělí. Cítí k sobě vzájemnou nechuť. Láska se zvrátí v nenávist.

Anebo dostanou chuť to tomu druhému oplatit. Leckdy si to ani neuvědomují, ale nevědomky se jim do chování mísí přání se pomstít. Při kdejaké příležitosti je na partnerovi rozzlobí nějaká maličkost, a tak ho zahrnují výčitkami a urážkami, takže ten druhý vůbec neví, co se to děje. Nedovede se v partnerově chování orientovat.

Dlouho potlačované city

Kdykoli své pocity jen tak přejdeme, pevně se v nás usadí a brání nám v životu. Dokážeme-li pocit hněvu a uraženosti vyjádřit ihned, můžeme svůj vztah opět brzy projasnit a prohloubit. Dlouho potlačované city se však ukládají mezi nás a partnera. Pak je namístě smíření, tzn. především projasnění citů, jejich vyslovení, aniž přitom vzápětí dotyčného napadneme nebo se sami ospravedlňujeme.

V manželství často dochází k poranění, protože nás partner nebere vážně. Muž se vrátí z práce a ponoří se do novin. Vůbec se nezeptá, jak se doma dařilo jeho ženě s dětmi. Anebo je tak zaměstnán sám sebou a svou prací, že přehlédne potřeby své ženy. Anebo žena zraňuje muže tím, že má vůči němu nadměrná očekávání. On možná nedovede tak dobře mluvit o sobě a svých citech, ona ho však k tomu nutí a předhazuje mu, že je citově chladný a že jiní muži jsou podstatně sensibilnější. Srovnání s ostatními muži a ženami partnera urází. Existují i hluboká poranění, má-li muž přítelkyni nebo žena přítele, s nímž může lépe komunikovat než s vlastním mužem. Udržuje-li partner tajně sexuální vztah k nějakému příteli nebo přítelkyni, podkopá důvěru svého protějšku, což v něm zanechá hlubokou ránu.

Rituály smíření

V párové terapii se dnes často pracuje se smiřovacími rituály. Při smířčím rituálu může každý partner napsat, co ho zraňovalo a kdy podle jeho názoru zranil druhého on. Prosí o odpuštění za to, co svému partnerovi udělal, a ujistí ho o své ochotě mu odpustit. Svou prosbu vyjádří pevnou formulací, že od nynějška nechce druhému předhazovat nic z toho, co bylo, a že toho nebude zneužívat k tomu, aby v druhém probouzel pocity viny.

Partner odpoví, že je ochoten odpustit a od minulosti se odpoutat. A pak vypočte, co poranilo jeho a v čem zranil on toho druhého. Nato mohou oba slavit jakési rituální smíření. Lístky, plně popsané svými výčitkami, pak lze společně spálit nebo zahrabat a zasadit na tom místě strom; jakýsi strom smíření, který jim bude opětovně připomínat, že na kompostu jejich vzájemných poranění roste něco nového.

Anselm Grüna

Neuveriteľné sa stalo skutočnosťou

Mnohí kresťania odsudzujú Igora Matoviča za jeho štýl politiky, hoci ho osobne nepoznajú. V skutočnosti však napriek tomu, že podnikaním získal veľký majetok, ide o skromného muža, ktorý má šťastnú manželku a dve dcéry. Mal som tú možnosť spoznať ho bližšie a musím povedať, že ma v mnohom pozitívne prekvapil.

Áno, tak ako každý z nás, aj on má svoje „muchy". Poznám ho však ako človeka, ktorý si vie uznať chybu a povedať prepáč. Nepochybne si ho Boh používa jedinečným spôsobom, dokonca tak, že neuveriteľné sa stalo skutočnosťou.

Po týchto voľbách sa Igor Matovič stal tvárou dlho očakávanej zmeny. A myslím, že úplne zaslúžene.

Boh si použil jeho dobré srdce, morálnu integritu, geniálnu kreativitu a odvahu na postupný rozklad skorumpovanej politickej garnitúry, ktorá sa usadila v našom parlamente. Cez svoje hnutie púšťal do rybníka plného tučných kaprov šťuky. A hoci niektorí aj odišli z jeho poslaneckého klubu, nikdy nekolaborovali s vládnou mocou a stali sa úspešnými politikmi v iných demokratických stranách.

Aj ja som bol pred štyrmi rokmi tým, čo kandidoval na kandidátke Obyčajných ľudí a nezávislých osobností (OĽANO) pod číslom 4. **Mnohí ľudia mi nechceli uveriť, že som mohol kandidovať bez akejkoľvek politickej skúsenosti, náklonnosti k Igorovi Matovičovi, či aspoň bez toho, aby som musel venovať hnutiu financie na volebnú kampaň. Nemusel. A s Igorom Matovičom som sa pred voľbami stretol iba raz a to pri úplne inej príležitosti.**

Teraz už po tretíkrát nechal kandidovať svojich poslancov z konca kandidátky a opäť na jej čelo postavil nové tváre. Ak poslanci dobre pracovali, získali si poznateľnosť, za ktorú ich voliči môžu odmeniť preferenčným krúžkom. Ak ich zakrúžkujú aspoň 3 % zo všetkých voličov hnutia vo voľbách, opätovne sa prekrúžkujú do parlamentu. Áno, ide o ťažkú skúšku, ktorú sa nepodarí zložiť každému. Tak ako pred štyrmi rokmi, aj teraz sme mohli pozvať na kandidátku mnohých kresťanov. Igor Matovič pozval dokonca aj kandidátov Kresťanskej únie (KÚ), ktorá sa pri svojom vzniku začiatkom minulého roka snažila získať do svojich radov poslancov z jeho poslaneckého klubu. **A navyše, hnutie OĽANO prispelo KÚ z vlastných zdrojov na jej volebnú kampaň nemalou sumou.**

To, čo sme zažili počas volebnej kampane, možno nazvať aj zázrakom. Začínali sme ju totiž s podporou na hranici zvoliteľnosti hnutia do Národnej rady. Najväčšími favoritmi na ohrozenie Ficovej vládnej strany Smer-SD boli, po víťazstve svojej nominantky Zuzany Čaputovej v prezidentských voľbách a následného úspechu v eurovoľbách, progresívni liberáli, ktorí vytvorili koalíciu s odídencami z Procházkovej strany Sieť. (Sieť sa hneď po minuloročných voľbách rozpadla, lebo jej vedenie, v rozpore s predvolebnými sľubmi, kolaborovalo s vládnym Smerom pri zostavovaní vlády.) Strana exprezidenta Kisku Za ľudí sa však už v tomto období na nich intenzívne doťahovala, a teda nebolo jasné, ktorá strana bude nominovať svojho predsedu na premiérske kreslo. Hnutie OĽANO predstavilo zaujímavú kandidátku, ktorá bola okrem kresťanov vyskladaná z osobností verejného života, bojovníkov proti korupcii, totalite a vládnej mafii.

Korupcia je rakovinou spoločnosti. Ničí spravodlivosť, deformuje trh, ohýba pravidlá, bráni investíciám slušných firiem, vyháňa mladých ľudí z krajiny von. Ľudia si uvedomujú, že naša spoločnosť sa musí porátať s tými, ktorým tento systém vyhovuje a roky ho zneužívali na svoje obohatenie, inak Slovensko nemôže byť úspešnou krajinou. Igor Matovič a hnutie OĽANO posledných desať rokov bojovali proti korupcii, klientelizmu, odhaľovali rozkrádanie verejných financií a poukazovali na mafiánske praktiky politických elít našej krajiny. Vražda novinára Jana Kuciaka a jeho partnerky Martiny Kušnírovej zatriasla všetkými ľuďmi a uvedomili si, aké dôležité je očistiť sa od spôsobu vládnutia súčasných politikov.

Na rozdiel od iných strán, my sme sa neriadili prieskumami verejnej mienky a ani sme si nenechali radiť marketingovými agentúrami. Spoločne sme prinášali nápady, dôverovali inštinktu a citu Igora Matoviča. Na tlačovkách obyčajne hovorí bez väčšej prípravy, nestrojene a od srdca. Ľudia cítia, že chce pre nich to najlepšie, že to myslí úprimne. A samozrejme, mnohí ho obdivujú aj za jeho odvahu, ako priamo a bez strachu povie veci na rovinu. Cítili sme, že nám ľudia začínajú viac dôverovať.

Asi najprekvapivejším počinom kampane boli naše návštevy v Cannes pri Počiatkovej vile (pozn. minister financií druhej Ficovej vlády) a na Cypre pri schránkach Penty. Ich sledovanosť na facebooku lámala rekordy. Nápad ísť ľuďom ukázať schránkové firmy som dostal, keď mi priateľ rozprával o svojej dovolenke na Cypre. Vďaka politickým nominantom Smeru vytunelovala PENTA cez svoje schránky zo slovenského zdravotníctva viac ako 400 miliónov eur. Igorovi sa to hneď zapáčilo a myslím, že zvolil aj výborné načasovanie. Organický dosah videí nás šokoval, za krátky čas mali videá státisíce videní.

A keď sa prvému videu nastavila reklama, sledovanosť prekročila 1,6 milióna pozretí. Teší nás najmä to, že sa nám takto podarilo osloviť mnohých nevoličov, ale aj voličov, ktorí nesledujú bežné médiá.

Predvolebné prieskumy namerali hnutiu vždy o niekoľko percent menej, ako nakoniec získalo vo voľbách. Aj keď v poslednom prieskume realizovanom tesne pred voľbami sme už predbehli SMER, konečný výsledok 25 % bol neuveriteľným úspechom. Slovensko otočilo v knihe svojej histórie ďalšiu stranu. Čaká nás veľmi veľa práce a bojov s „chobotnicou" zla, ktorej chápadlá sú prítomné v každej sfére našej spoločnosti. Čelíme podobnej výzve ako Nehemiáš. Budovať a zároveň bojovať s nepriateľmi, ktorým tento systém vyhovoval, zbohatli na ňom a nebudú ho chcieť zmeniť.

Do parlamentných lavíc zasadne 53 poslancov za hnutie OĽANO. Medzi nimi sú desiatky kresťanov z mnohých cirkví.

Verím, že budú tvorcami pokoja, dôležitým elementom pri správnom fungovaní klubu. Náš klub je zložený z nezávislých osobností, nie sú viazaní žiadnou stranícku disciplínou. Všetko záleží od kolektívu, ktorý spolu vytvoria. Prosíme o modlitby. Najmä za Igora Matoviča. Boh si ho môže použiť pre mnoho dobrého. Ale aj za nás, ktorí pri ňom stojíme. Ako Daniel pri Nabuchodonozorovi či Jozef pri faraónovi. Nech nám je Boh milostivý, nech dá svietiť na nás svojej tvári a nech udelí našej krajine pokoj.

Marek Krajčí

Marek Krajčí
minister zdravotníctva Slovenskej republiky

Marek Krajčí má 46 rokov, býva v Bratislave a s manželkou Kamilou má 5 detí. Povolaním je lekár, detský kardiológ. Dvadsaťdva rokov pracuje v Detskom kardiocentre SR, ktoré je jediným špecializovaným centrom pre liečbu detských vrodených a získaných ochorení srdca.
Je autorom a spoluautorom viacerých odborných publikácií, kazuistík a prednášok. Aktívne pomáha **Nadácii Detského kardiocentra**. Angažuje sa v pomoci núdznym deťom v rómskych komunitách na Slovensku a ako člen správnej rady **Nadácie dobrá budúcnosť a nádej** aj v Ugande a Mjanmarsku. Je zakladateľom a predsedom platformy **Kresťania v meste**, ktorá v Bratislave prepája viac ako 30 spoločenstiev, kresťanských komunít a rôzne mimovládne organizácie. Práca, ktorú cez platformu rozvinul, sa stala základom pre mnohé podujatia, benefičné koncerty, verejno-prospešné a charitatívne akcie s dosahom na celú spoločnosť. Asi najznámejšími sa stali aktivity pre ľudí bez domova a **festival Milujem svoje mesto**, keď stovky dobrovoľníkov pomáhajú núdznym, školám, škôlkam, domovom dôchodcov, sociálnym inštitúciám – čistia parky, lesy, námestia, maľujú zábradlia, lavičky či ihriská.
Práca Mareka Krajčího bola ocenená najvyšším samosprávnym vyznamenaním – **Cenou primátora** hlavného mesta SR Bratislavy **za rok 2014 Za nezištnú a účinnú pomoc ľuďom v núdzi prostredníctvom charitatívnych a dobrovoľníckych aktivít v Bratislave i za hranicami mesta**.
Vo februárových voľbách si ho občania opäť zvolili za poslanca Národnej rady SR. Získal 35 515 preferenčných hlasov, vďaka ktorým sa do parlamentu prekrúžkoval zo 143. miesta na kandidátke OĽANO, NOVA, KÚ, Zmena zdola.
V minulom funkčnom období bol podpredsedom Výboru NR SR pre zdravotníctvo a tieňovým ministrom zdravotníctva hnutia OĽANO.
Získal si rešpekt odborníkov, bol hlavným opozičným oponentom ministrov zdravotníctva a stal sa ministrom zdravotníctva v novej vláde SR. *(red.)*

Poďakovanie modlitebníkom

Vážení pastieri, vedúci spoločenstiev a modlitebníci!
29. február 2020 sa bude dlho spomínať, lebo sme boli svedkami toho, ako náš Boh môže zo dňa na deň zmeniť situáciu. Do parlamentu sa dostali viacerí kresťania – nasledovníci Ježiša Krista.
S pokorou ďakujeme nášmu Bohu za volebný výsledok. Aj zato, že Boží ľud sa spojil v modlitbách a pôste za spravodlivosť a nádej pre našu krajinu. Dnes s určitosťou viem, že to bol Duch Svätý, ktorý nás mobilizoval do príhovorných modlitieb, a náš mocný Boh nás vypočul. S veľkou pokorou som prijímala vaše správy o tom, čo ste na modlitbách prežili a ako vám záleží na tom, aby naša krajina bola uzdravená a požehnaná. Veľa ľudí sa akoby zobudilo zo spánku a začali si uvedomovať, že chcú zmenu. Rozpoznali, že Boh urobil cestu do parlamentu ľuďom, ktorí sú bohabojní. A keďže ich tam Boh uvoľnil, môžeme veriť, že do nich vložil aj potenciál pre spravovanie našej krajiny. Nedovoľme, aby nám duch pochybovania bral radosť i nádej, a naďalej stojme v modlitbách za proces obnovy v našej krajine! Lebo je to Božia vôľa. ***... aby sa konali prosby, modlitby, vďaky za všetkých, ktorí majú moc, aby sme mohli žiť nerušene a pokojne*** *(1Tim 2, 1 – 4).*
Pokorovali sme sa pred Pánom (2Krn 7, 14), a On nás vypočul a verím, že v našej krajine nastal proces uzdravovania. Ďalej v 2Krn 7, 15 je napísané: ***„Odteraz budem upierať zrak a zbystrím sluch na modlitbu na tomto mieste.“*** Prijmime s radosťou tieto slová, toto úžasné zasľúbenie pre našu krajinu.
V Liste Kolosanom 3, 17 čítame: ***„A všetko, čo konáte slovom alebo skutkom, všetko robte v mene Pána Ježiša***...“ Rozhodnime sa pre túto dobrú radu apoštola Pavla. Konajme podľa nej a žehnajme tieto slová aj nastávajúcej vláde, aby mohli konať v duchu tohto slova.
Prosíme vás, modlime sa ďalej, lebo:
– náš Boh má dobré základné princípy pre slovo i skutok a každú múdrosť pre náš život a celú krajinu,
– všetko môžeme robiť na Božiu slávu, v mene Ježiša Krista, a môžeme žiadať Božie vedenie a múdrosť.
Ďakujeme, drahí modlitebníci, za vaše modlitebné úsilie. Že ste sa postili, neľutovali vstávať či neskoro líhať. Je krásne spolu s vami si uvedomovať jednotu a úsilie Kristovho tela za veci Božieho kráľovstva na Slovensku.
Buďte veľmi požehnaní!

Rút Krajčiová,
zástupkyňa riaditeľky KvM

Čtyři kroky účinné modlitby

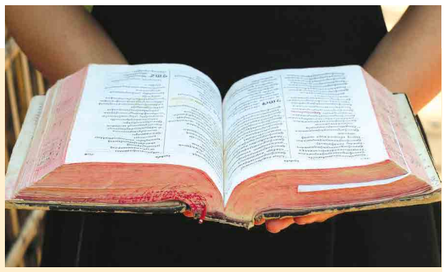

Rozpomeň se prosím na slovo, které jsi přikázal svému služebníku Mojžíšovi: „Zpronevěříte-li se, já sám vás rozptýlím mezi národy. Když se však obrátíte ke mně a budete má přikázání zachovávat a podle nich jednat, pak i kdyby někteří z vás byli zahnáni až na okraj světa, i odtamtud je shromáždím a přivedu na místo, které jsem vyvolil, aby tam přebývalo mé jméno“ (Nehemjáš 1, 8–9).

Dnes bych ti rád řekl něco o čtyřech způsobech účinné modlitby – podle života Nehemjášova:
1. Opři svou žádost o Boží charakter.
Modli se podle toho, jak ti Bůh – jak víš – odpoví. „Očekávám, že mi na tuto modlitbu odpovíš, protože jsi, kdo jsi. Jsi věrný Bůh. Jsi veliký Bůh. Jsi živý Bůh. Jsi milující Bůh. Jsi úžasný Bůh. Ty, Bože, dokážeš tento problém vyřešit!“
2. Vyznej hříchy, o kterých víš.
Poté, co Nehemjáš opřel svou modlitbu o to, kým je Bůh, vyznal své hříchy. Řekl: „Vyznávám hříchy synů izraelských, kterých jsme se proti tobě dopustili; hřešili jsme i já a dům mého otce. Počínali jsme si vůči tobě hanebně, nezachovávali jsme přikázání, řády a práva, které jsi vydal svému služebníku Mojžíšovi“ (Nehemjáš 1, 6-7).
To, že šel Izrael do zajetí, nebyla Nehemjášova vina. Ani nebyl tou dobou ještě na světě; narodil se nejspíše v zajetí. Přesto zahrnul do těchto národních hříchů i sebe.
Řekl: „Byl jsem součástí toho problému.“
3. Dovolávej se Božích zaslíbení.
Nehemjáš se k Hospodinu modlil: „Rozpomeň se prosím na slovo, které jsi přikázal svému služebníku Mojžíšovi“ (Nehemjáš 1, 8). Umíš si představit, že Bohu řekneš „Rozpomeň se“? Nehemjáš Bohu připomněl jeho slib, daný izraelskému národu. Ve skutečnosti se modlil: „Bože, tys nás skrze Mojžíše varoval, že když nebudeme věrní, ztratíme svou izraelskou zemi. Jenže jsi také slíbil, že když se budeme kát, vrátíš nám ji.“
Máme Bohu něco připomínat?
To ne. Zapomíná snad, co slíbil?
Nezapomíná. Tak proč to děláme? Protože to pomůže, abychom si na to, co Bůh slíbil, vzpomněli my.
4. Buď v předmětu své prosby konkrétní.
Chceš-li dostávat na modlitby konkrétní odpovědi, přicházej s konkrétními prosbami. Modlíš-li se pořád jenom všeobecně, jak poznáš, že Bůh ty modlitby vyslyšel?

Rick Warren

Som v politike

Krátke slová, ktorých význam si ešte plne neuvedomujem. Do politiky som vstúpil vlastne už tým, že som sa rozhodol kandidovať vo voľbách do NR SR.
Vlastne do „politiky“ som sa v určitom zmysle miešal už od svojej mladosti. Čítal som noviny a sledoval politické dianie už od pubertálneho veku. Aktívne som sa prvýkrát zapojil do politiky v roku 1988, keď som sa po skončení vysokoškolského štúdia rozhodol, že chcem urobiť to, čo je v mojich silách, aby padla komunistická totalita.
Vstúpil som preto do disidentského Hnutia za občiansku slobodu a v mene tohto hnutia som podpísal v januári 1989 výzvu, aby v ústave Československa nebola zakotvená vedúca úloha Komunistickej strany. Táto výzva bola aj zverejnená.
Po nežnej revolúcii ma pozvali, aby som kandidoval v prvých slobodných voľbách v roku 1990 do parlamentu. Vzhľadom na svoj vek a málo životných skúseností som to odmietol, ale povedal som, že možno niekedy neskôr budem kandidovať.
To „neskôr“ prišlo pred štyrmi rokmi, keď som prvýkrát kandidoval do parlamentu. Bol som na nezvoliteľnom 105. mieste, ale bola to dobrá skúsenosť.
Keď ma na jeseň opäť oslovili, aby som kandidoval, rozhodol som sa po modlitbách, že budem kandidovať.
Verím, že Pán Boh to riadil tak, že som sa spolu s viacerými ďalšími znovuzrodenými kresťanmi do parlamentu dostal. Je to pre mňa aj pre všetkých kresťanov veľká výzva. Pán Boh nám dáva šancu, aby sme aj do prostredia politiky, ktoré je veľmi ťažké a plné nástrah a pokušení, prinášali Jeho kráľovstvo.
Práve v ostatných dvoch dňoch mi Pán viackrát pripomenul text Písma: „Hľadajte najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť a všetko ostatné vám bude pridané“ (Mt 6, 33). Premýšľam, čo pre mňa v tejto novej situácii znamená uplatniť toto Slovo.
Ako rozširovať Božie kráľovstvo v parlamente, v politike, kde ma Pán teraz posiela? Zatiaľ neviem, čo všetko to konkrétne znamená.
Mám niektoré svoje predstavy a plány, ktoré by som chcel uskutočniť.
Mám vzdelanie a odborné poznatky v oblasti geografie a venoval som sa aj otázkam ekológie. Preto by som chcel prispieť svojimi návrhmi k zlepšeniu fungovania verejnej správy a územnej samosprávy, prispieť k prijatiu zákonov, ktoré zlepšia ochranu životného prostredia, najmä vôd a klímy.

Princípy, ktoré nám Pán zjavil vo svojom Slove pre život na tejto zemi, by som chcel uplatňovať aj pri posudzovaní všetkých zákonov a pri hlasovaní o nich . Som v politike, ale som aj politik? Bránim sa v mysli tomuto označeniu, lebo znie tak trochu ako nadávka. Chcel by som prispieť k tomu, aby označenie „politik“ vyvolávalo nielen prevažne negatívne, ale aj pozitívne reakcie.

Poznají nás podle lásky

„Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým“ (J 13, 35).

Rozlišujícím znakem křesťana není křížek, krucifix, holubice nebo samolepka s rybičkou na nárazníku. Znamením křesťana je láska. Kolik lidí tě jako křesťana zná podle láskyplného způsobu života?
My o láce zpíváme, mluvíme o ní, modlíme se za ni a studujeme ji. Jenže – praktikujeme ji? K tomu, abys lásku rozvíjel jako svůj životní princip a učinil ji svým největším cílem, je třeba, abys hned po dočtení této úvahy něco podnikl. Bude nutno, aby ses ujal iniciativy.
Láska jedná!
Za prvé, začni praktikovat lásku ve svých běžných vztazích. Jednal jsi s někým nelaskavě, a je načase hledat usmíření? Dej si do pořádku věci s dětmi, s manželkou či manželem, se svou dívkou či chlapcem, s rodiči nebo s někým ve škole či v práci.
Pak začni počet svých dosavadních vztahů rozhojňovat. Jestliže je nejdůležitějším cílem v životě láska, pak je třeba, abychom si vztahů vybudovali co nejvíc. Proč? Protože o Boží lásce se lidé ve světě dozvědí ze způsobu, jak se milujeme navzájem – a zejména z toho, jak křesťané milují je.
Nemůžeš žít láskyplným životem a současně být poustevníkem. Víš, jak správně hláskovat slovo láska? Č-A-S. Mít rád druhé, to čas skutečně vyžaduje. Máš-li své přátele rád, je třeba, abys s nimi trávil čas. Máš-li rád své děti – máš-li rád Ježíše - i jim musíš svůj čas věnovat. Láska vždycky stojí čas a energii. Ale vždy je toho hodna.
Umíš si představit, co by se stalo, kdyby každý v církvi miloval tímto způsobem? Kdybychom se všichni zasvětili jednání v lásce a tomu, že budeme nesobecky obětovat svůj čas na to, aby lidé mohli okusit, jak velice je Bůh miluje? Změnilo by to svět. Rostlo by tím Boží království. A jakou radost by to udělalo Bohu!
Než lidi o Kristu přesvědčovat, je proveditelnější lidi k Němu přitáhnout. A k Bohu lidi přitahuje láska, kterou jim prokazují lidé, hlásící se k Němu. Na tom, co my víme, jim nebude záležet, dokud nepoznají, že nám záleží na nich.
Bůh nás miluje, i když hřešíme.
Ve skutečnosti nás tak miluje, že poslal svého Syna, aby nás od našich hříchů očistil a přivedl nás do Boží rodiny.
Pokud jsi nikdy nepřijal Boží lásku a nepozval Ježíše do svého srdce, toužím po tom, abys nyní této možnosti využil. Pomodli se: „Milý Bože, já tomu všemu nerozumím, ale děkuji ti, že mne miluješ. Děkuji Ti, že jsi na mé straně a že jsi Ježíše neposlal proto, aby mne odsoudil, nýbrž aby mne zachránil. Uznávám, že Ježíše potřebuji jako svého Spasitele, a chci jej dnes pozvat do svého srdce. Toužím mít s Ježíšem obecenství, následovat Jej a dělat to, k čemu mne vyzve.
Prosím, osvoboď mne od mé minulosti, žalů, chyb, hříchů, zlozvyků, bolestí i závislostí. Zachraň mne prosím pro své záměry. Toužím vědět, proč jsi mne postavil na tuto planetu.
A účel, pro který jsi mne učinil, chci splnit. Učit se lásce a důvěře k Tobě a navždycky být ve Tvé rodině. Modlím se ve Tvém jménu. Amen.“

Rick Warren

Aj v prostredí politiky by som chcel byť svojimi slovami a skutkami svedkom Pána Ježiša Krista.
Viem, že to, čo je predo mnou, nezvládnem svojou múdrosťou a svojím úsilím. Preto prosím Pána o múdrosť a Jeho vedenie a prosím aj o vaše príhovorné modlitby za kresťanov v politike a za vládu, kde tiež pôsobia naši bratia.

Ján Szőllős

Prvý rok v Revúcej za nami...

Tretia časť

Lýdia Bodnárová

Ráno vstanem, idem do práce, sem-tam navštívim mamku v papiernictve či doma, stretávam sa s pár dievčatami, pretože vidím, že majú záujem počuť o Kristovi a zároveň medzi nami začína rásť nové priateľstvo. Prichádzajú ľudia. Veľa ľudí. Už je nás šestnásť. Dvadsať. Páči sa mi to. Zisťujem, že v tomto ponímaní som asi ten rodinný typ. Strach je zrazu preč. Bála som sa, že si nesadneme, že nebudeme vedieť spolu vychádzať, že budeme takí odlišní, že to proste nedáme. A predsa. Vidím, ako Boh žije v každom z nás, a asi nie je nič, z čoho mám väčšiu radosť, než keď vidím človeka, ako Ho nasleduje. V tejto radosti, pomedzi skúšky, pády a opätovné vstávanie prichádzajú iné obavy. Čo ak niekto odíde? Čo ak by odišli všetci? Čo bude so mnou? Ostanem, či odídem slúžiť inde, kde to bude mať očividný zmysel? Tieto myšlienky mi víria hlavou, pretože viem, že pre niektorých z nás je to tu veľmi náročné, že niekedy nevidia zmysel, pochybujú nad svojím povolaním či schopnosťou ho naplniť. Aj keby všetci odišli, mám pocit, ba som presvedčená, že ja by som ostala. No keď je všetko dobré, často si myslíme, že by sme v čase krízy konali tak a tak, no nakoniec to môže dopadnúť úplne inak. Boh mi ukazuje, aký sme Mu vzácni. Ako veľmi Mu na Revúcej záleží. Ako dokonale to všetko naplánoval tak, aby sme sa tu stretli v tomto zložení. Ako si každého z nás dokáže použiť na niečo iné a najmä, že nikdy nie sme dostatočne dob-

rí, ani pripravení, dokonca ani hodní Jeho zázrakov – jediné, čo Boh potrebuje je, aby sme boli ochotní.

Pavol Kováč

Do Revúcej som prišiel v auguste 2018 a od tohto obdobia som prešiel mnohými zmenami po rôznych stránkach. Vďaka Bohu sa mi podarilo nájsť si prácu v miestnej firme. Čím dlhšie som tu, tým viac obdivujem ľudí, ktorí pracujú v akomkoľvek civilnom zamestnaní a pri tom aktívne slúžia Bohu a v cirkvi – a nebodaj sú popri tom ešte aj manželmi a rodičmi. Bratia *starší*, dole klobúk, ste veľmi dôležití a hodní obdivu!!!
Z týchto slov je asi zrejmé, že „čas" je veľkou výzvou aj v mojom živote. Mám dojem, že práve „čas" nám bol daný ako najväčšia *„hrivna"* do správcovstva. Za uplynulý rok som vďačný najmä za to, akého spoločenstva som súčasťou. Máme medzi sebou už vytvorené priateľstvá, stretávame sa, spolujeme, trávime spoločný čas na chatách, zabávame sa, ale aj osobne zdieľame vážne veci. Veľkú radosť mám tiež z toho, keď vidím, ako radi s nami trávia čas ľudia, ktorí ešte nepoznajú Pána, no napriek tomu si k nám už vypestovali dôveru. Našou spoločnou túžbou v tíme je vidieť ich odovzdaných Pánovi a radujúcich sa zo spasenia. Hoci som za toto všetko úprimne vďačný, zároveň si uvedomujem veľkú ťarchu a bremeno zodpovednosti, aby neostalo len pri

priateľstvách, ide predsa o večný *„rozmer"* duší našich priateľov. Vstávam aj zaspávam s nevypovedanými otázkami, očakávaniami a výzvou dôverovať, že toto všetko je Božie dielo – o ktoré sa On sám postará, a tiež s výzvou uvedomovať si, že pre každého má Pán svoj vlastný čas a svoje vlastné zámery. Som Mu vďačný, že môžem byť súčasťou toho, čo sa deje v Revúcej.

Pripravila Ráchel Orvošová

Matčina modlitba

V neděli 10. května slaví svátek všechny maminky.
V Bibli je tolik příkladných matek. Najdeme tam matky, které vychovaly veliké muže. Matky, které měly ohromnou výsadu, vychovaly syny zaslíbení. Roli matky nemůže nahradit nikdo. Zvlášť matka, která spoléhá cele na Boha a svěřuje denně své ratolesti do Jeho rukou. Takové matky mění svět k lepšímu právě tehdy, když tráví čas na kolenou.
Příklad matky je příklad, který si děti nesou celý život. Abraham Lincoln poté, co byl zvolen prezidentem, pronesl: „To, co jsem v životě, dlužím své matce, která se za mě neustále modlí."
John Wesley byl kazatelem. Jeho matka porodila 19 dětí. Tahle maminka denně měla čas na hodinu modlitby za své děti. V textu (Ex 2, 1–10) vidíme matku, která slyšela hlas faraona a hlas Hospodina. Rozhodla se pro Boha. Ta žena si řekla: „Když faraon říká zahodit do Nilu, tak Hospodin říká pustit po Nilu a On se postará." Takovou víru měla.
Tenkrát v Nilu bylo mnoho krokodýlů, v mžiku mohlo být po dítěti, ale Hospodin přikázal krokodýlům, aby míjeli ten košík. My, rodiče, máme děti, které posíláme do světa. Odcházejí do škol a stěhují se na místa, kde už na ně nemáme vliv slovní, ale vždycky můžeme mít vliv modlitební.
Jako rodiče často zapomínáme na to, že nejdříve máme být příkladem, potom teprve nastavovat pravidla. Nejsme rodiči, kteří nastavují pravidla a sami tací nejsou? Často se chlubíme, co všechno naše děti dokážou s dnešní technikou, co zvládnou na mobilu, ale nemusíme se častokrát stydět za to, jak málo znají Bibli? A jak jsme na tom my? Vymlouváme se na dobu, Pán Bůh se ale nemění. Často máme nastavená pravidla, že tohle a tamto musíš dosáhnout – nejlepší výsledky ve škole apod. Neměli bychom raději usilovat o jejich záchranu a věčný život? Můžeme o svých dětech říct, že jsou skutečně Božími dětmi? Často se ptám sama sebe, jako matky, kolik jsem toho udělala dobře a kolik špatně, jaký vliv jsem na svém synu zanechala, ale vím, že jednu noc jsem prožila, kdy jsem ho plně odevzdala do Božích rukou a řekla jsem: „Pane, vím, že je to Tvé dítě a že jsi nám ho jenom svěřil vychovat, tak nám v tom prosím pomáhej."
Přečtu vám kousek z knihy Síla rodičovské modlitby.
Být matkou je to nejlepší zaměstnání a zároveň také i to nejtěžší. Neexistuje nic tak naplňujícího a tak radostného. Boj o životy našich dětí by se měl odehrávat na kolenou. Nemodlit se je jako sedět a zpovzdáli se dívat, jak na naše děti dopadají střely ze všech stran. Když se však modlíme, jsme v bitvě po jejich boku a užíváme Boží moc v jejich prospěch.

V Žalmu 103, 17–18 je zaslíbení: „Avšak Hospodinovo milosrdenství je od věků na věky s těmi, kteří se ho bojí, jeho spravedlnost i se syny synů, s těmi, kteří dodržují jeho smlouvu, kteří pamatují na jeho ustanovení a plní je."

Je to krásné zaslíbení, modleme se za nás a naše děti, abychom toužili a mohli říkat s Jozuem: **„Já a dům můj sloužit budeme Hospodinu."**

Marie Peková

Bůh vzal vážně moji touhu

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

Narodil jsem se v roce 1965 do manželství dvou národností, maminka byla Polka a tatínek Čech. Maminka byla více méně praktikující katolička a tatínek český pragmatik. Od dětství jsme tedy s bratrem chodili v Klatovech (kde bydlím dodnes) do katolického kostela a zúčastňovali se všech svátků a liturgických obřadů. Nicméně jakkoli jsem víru praktikoval upřímně, nevzpomínám si, že bych zakoušel z Boží strany nějakou reakci na modlitby nebo jiná rituální vyjádření vůči Němu. Ponechávám stranou rozbor, zda jsem já neslyšel nebo zda Hospodin nemluvil. Velmi brzy, asi ve 12 letech, jsem poprvé okusil alkohol a ten se stal na dalších 12 let mým neoddělitelným průvodcem.

Jelikož jsem na školu nedával valný důraz, hned po vyučení elektromechanikem jsem nastoupil na základní vojenskou službu do Žatce. Tam jsem po několika měsících zjistil, že život je složitější, než jsem si představoval a že mám kolem sebe mnoho nešťastných lidí, kteří si nevědí sami se sebou rady. Stejně jako já. Proto jsem v druhém roce služby prohlásil, že si dodělám školy, abych mohl být psychologem nebo farářem (ovšem nevěděl jsem, jak to v tom druhém případě udělat, protože jsem chtěl mít rodinu a katoličtí faráři rodiny nemají). Vedla mně k tomu určitá bezmoc, kterou jsem pociťoval, když jsem chtěl nějak pomoci lidem kolem mě. Věděl jsem, že jim rozumím, ale neměl jsem pro ně řešení.

Ale když jsem se vrátil z vojny, opět jsem propadl bezuzdnému pití, ze kterého mě na chvíli vytrhlo to, že jsem udělal přijímačky na večerní studium elektroprůmyslovky, kterou jsem posléze zdárně dokončil. Psal se rok 1988 a já si podal přihlášku na Plzeňskou lékařskou fakultu. Naším blízkým rodinným přítelem je totiž psychiatr, který mne inspiroval svým způsobem života i vhledem do lidí a tak jsem si řekl, že psychiatr také není špatné povolání. Přijímačky jsem udělal jen z fyziky, tak mě nakonec stejně nepřijali, ale bral jsem to jako platný pokus.

V té době mě pozvala na návštěvu jedna kamarádka k nim domů s tím, že přijde nějaký farář, ale že to není katolík (posléze jsem zjistil, že byl od husitů). Jelikož jsem ve svém nevěřícím okolí vždy věděl o náboženství nejvíce (alespoň jsem si to myslel), tak jsem na návštěvu šel. Překvapením pro mě bylo, že ten farář skutečně věřil tomu, co říkal, a vysvětlil mi, že můj problém je můj hřích. Nepřel se se mnou, jak moc jsem nebo nejsem věřící, ale ukazoval na to, že Ježíš žije a chce bydlet v mém srdci. To ve mně cosi změnilo a já jsem začal navštěvovat jiný kostel a pozorovat, zda to, co farář a ti ostatní říkají, také žijí.

Přišlo září a někdy v jeho polovině uvěřil můj spolužák, který byl také závislý na alkoholu. Na vlastní oči jsem tehdy viděl zázrak osvobození, protože ačkoli předtím denně potřeboval jeden až dva litry vína, po uvěření neměl žádné abstinenční příznaky. Pak se stalo, že uvěřila má přítelkyně, která zase pocházela z totálně komunistické rodiny. Do té doby tvrdila, že aby uvěřila, musela by si na Boha sáhnout, ale ve skutečnosti jí stačila jedna modlitba. Ze dne na den mi začala tvrdit, že Ježíš žije v jejím srdci. A já začal pochybovat o svém přesvědčení, protože takovou zkušenost Božího zásahu do života jako oni dva jsem nikdy neměl. (Mimochodem po několika letech tato dvojice vstoupila do manželství a mají tři děti).

Pak přišlo 24. září 1988. Na shromáždění do sboru, kam jsem tehdy chodil, přijeli dva bratři z pražského Maninského sboru CČE, kteří hovořili o duchovních darech. Já jsem si říkal, že bych takové duchovní dary rád přijal, ale někde uvnitř jsem uslyšel Boží otázku, co od něj opravdu chci, když mám na sobě všechny své hříchy. Šel jsem tehdy okamžitě za oním farářem a řekl mu, že chci začít znovu žít. On to pochopil a s jeho pomocí jsem ten večer vydal svůj život Pánu Ježíši. Okamžitě jsem byl osvobozen od alkoholu, a jak jsem později zjistil, i od každého hříchu, který mně spoutával. Tři dny nato jsem se nechal pokřtít ponořením.

Byl to zásadní zlom v mém životě. Hned jsem začal zjišťovat, jak se mnou Hospodin jedná. Bylo to ve více oblastech, ale dvě byly zásadní: nechtěl jsem a nemusel jsem hřešit například v intimním životě a začal jsem rozumět Písmu. To jsem četl i před tím, ale zůstávalo mi to zahaleno. Po obrácení jsem začal vidět souvislosti, tak, jak mi je Bůh dával postupně poznávat. Zajímavé bylo, že než jsem skutečně uvěřil, tak ze strany rodiny ani v zaměstnání nebyl vůbec žádný problém s tím, že chodím do kostela. Poté si mě ale v práci pozvali na „kobereček" a vyhrožovali mi perzekucemi, pokud tam nepřestanu chodit. Sborovou budovu tehdy sledovali příslušníci StB, ti to nejspíš nahlásili. Bylo to sice nepříjemné, ale nic z toho se nakonec nenaplnilo, protože za rok už byla

sametová revoluce a hlavně – Hospodin nás chránil.
Od roku 1994 jsem ženatý a s manželkou Zdeňkou máme tři syny – Jana (1995), Matěje (1998) a Davida (2003). V roce 2019 se Matěj oženil a za jeho manželku Sáru jsme velmi vděčni.

Myslím, že Bůh vzal vážně moji touhu tenkrát na vojně, že bych chtěl sloužit lidem, a od začátku mého obrácení mě k tomu směroval. Dovolil, abych byl nablízku několika lidem, kteří byli oddanými služebníky. V roce 1991 jsem byl na desetiměsíčním studijním pobytu v jednom svobodném sboru v Oklahomě v USA.
To mě hodně ovlivnilo a musím říci, že z mnohých věcí, které jsem tam tehdy přijal, čerpám dodnes. Od návratu až dodnes jsem prakticky v nepřetržité službě v církvi a i když jsem nějaký čas pracoval v civilním zaměstnání, vždy jsem měl alespoň jeden den v týdnu a víkend oddělený pro službu. V roce 1999 jsem se stal pastorem sboru Křesťanského společenství v Klatovech, který jsem po osmi letech předal mému nástupci. Od té doby slouží jako nadsborový pastýř v církvi Křesťanská společenství, byl jsem 13 let členem rady této církve a momentálně jsem seniorem KS.
Od roku 2011 spolupracuji s TWR/Rádiem 7, jsem pravidelným hostem jednoho z pořadů a před několika lety jsem byl zvolen předsedou jeho Rady.
Rádio považuji v současné době za jeden z nejlepších způsobů, jak zprostředkovat křesťanům dobré vyučování a nevěřícím lidem evangelium.

Marek Prosner

Co je křest Duchem svatým?

Křest vodou je ponoření člověka do vody (což je obraz smrti, pohřbu a vzkříšení JK) na veřejné vyznání své víry v Krista. Kdo křtí Duchem svatým? Pán Ježíš! Co to konkrétně znamená? Mluvit v jazycích? Zakoušet nějaký zvláštní pocit? Mimořádnou emocionální zkušenost? Apoštol Pavel pečlivě definuje křest Duchem svatým jako Kristův čin, skrze který umísťuje věřící do Jeho těla: **„Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem" (1 K 12, 13).** Mluvení v jazycích jako znamení, které bylo přítomno, potvrzovalo tuto pravdu, to znamená vstup Řeků (pohanů) do církve Kristovy.

Křest Duchem svatým napojuje lidi bez rozdílu do těla Kristova. Křest Duchem svatým je úplně něco jiného než jsem si před tím představil, četl nebo slyšel. Tento verš jako jediný naprosto ukazuje na účel křtu Duchem svatým. Není to duchovní zkušenost, kterou máme hledat a prahnout po ní, ale je to skutečnost, která se stala. Je to něco, co Kristus dokonce udělal v náš prospěch. „Neboť vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli" (Gal 3, 27). V protikladu s některým učením, Nový zákon nikde nepřikazuje věřícím, aby hledali křest Duchem svatým. Je to svrchovaný, jednotlivý a neopakovatelný čin Boží, a není to větší zkušenost než ospravedlnění a adopce do Boží rodiny. Není tu druhá zkušenost! Účel křtu Duchem není, aby rozděloval tělo Kristovo, ale aby jej sjednotil. Tak, jako Pavel napsal Korinťanům, skrze křest Duchem: „...byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo" (1 K 12, 13). Četli jsme správně? ANO! Účel křtu Duchem svatým je, abychom tvořili jedno tělo. Skrze tento křest Duch svatý odstranil nevraživost mezi národy, dává stranou rozdělení, které způsobuje nepřátelství mezi nimi. Spojil je všechny dohromady v novém lidu, v novém těle: v Kristově CÍRKVI.

Apoštol Petr ještě nebyl úplně přesvědčen o tom, že k Bohu mohou přijít i čistí pohané, protože v den Letnic uvěřili převážně Židé z Palestiny a z diaspory.

Proto Petr dostal vidění od Pána. Je popsáno v knize Skutků, kde viděl všechny druhy zvířat a Bůh mu řekl: „Vstaň, Petře, zabíjej a jez!" Co říkal Petr? „To ne, Pane! Ještě nikdy jsem nejedl nic, co poskvrňuje a znečišťuje" (Sk 10). Ale hlas se ozval znovu: „Co Bůh prohlásil za čisté, nepokládej za nečisté" (Sk 10, 15). Co to mělo znamenat? Už bylo po Letnicích a Petr ještě zápasil s myšlenkou, že skutečně i ostatní národy mohou být čisté. Právě když o tom přemýšlel, přišli tři muži, kteří ho pozvali do Kornelia domu. Tam se mu otevřely oči a poznal význam vidění, které mu Pán ukázal. Tam přiznal něco, co by předtím nikdy netvrdil: „Nyní skutečně vidím, že Bůh nikomu nestraní." Jemu (Kristovi) všichni proroci vydávají svědectví, že pro Jeho jméno budou odpuštěny hříchy každému, kdo v Něho věří" (Sk 10, 34; 43).

Z uvedených případů, popsaných ve Skutcích, nelze vyvodit normativní závěr, podle kterého by dar Ducha svatého věřící dostávali až po znovuzrození (že by nejdříve přijali Krista a později Ducha svatého).

Usuzujeme tak na základě textů z Nového zákona, v listu Ř 8,15–16; Galatským 4, 6: Protože jste synové, poslal Bůh do našich srdcí Ducha svého Syna, Ducha volajícího Abba, Otče. Je to Duch svatý, skrze kterého se Bůh stává naším nebeským Otcem. Přijali jsme Ducha synovství, který nás připojuje k Boží rodině, tedy k církvi. To se odehrává při znovuzrození.

Pokud hovoříme o duchovní normě pro věřící, potom je touto normou plnost Ducha svatého (Ef 5, 19). O „plnost" nebo znovu naplnění Duchem svatým máme neustále usilovat. Křest je ale jednou provždy.

Křest Duchem svatým je univerzální a aplikuje se na každého křesťana při obrácení. Každý věřící zakoušel jedinečnou práci Ducha svatého při svém duchovním narození. Každý, kdo Krista přijal jako svého Pána a Spasitele, byl duchovně pokřtěn Kristem v Duchu a v Boží rodině. Nikdo není výjimkou. Každý znovuzrozený křesťan je příjemcem tohoto křtu Duchem svatým.

Ve skutečnosti nám list Římanům 8, 9 říká, že kdo nemá Ducha, není dokonce ani křesťan.

Dokonce v korintském sboru, kde se děla nemorálnost a spory, rozdělení a hádky, Pavel říká: „Všichni jsme byli pokřtění." Je tedy křest Duchem svatým pro nás dnes ještě aktuální? Ano! Potřebujete být pokřtění v Duchu především proto, abyste se dostali do Boží rodiny. Křest Duchem vám dává přístup k všemu, co potřebujete v křesťanském životě. Duch svatý je pečeť, že patříte Bohu a Jeho rodině.

Nick Lica,
kazatel Sboru BJB Karlovy Vary

Dodaná inzercia

Mama

Príde deň, keď zistíš, že hovoríš ako ona,
spievaš ako ona, variš ako ona, chodíš ako ona, tancuješ ako ona, píšeš ako ona, plačeš ako ona.
A príde deň, keď tie veľké topánky, ktoré si toľkokrát skúšala, ti budú dobré a ty sa vyberieš tou istou cestou.
A každým krokom budeš rozumieť viac a viac tomu, čo si kedysi kritizovala.
A začneš chápať hranice, výzvy, hnev, obavy.
A začneš ďakovať za to, že tam bola, starostlivo ťa sledovala, aj že úzkostlivo sledovala tvoje kroky.
A začneš oceňovať jej úsilie, obete, čas, ktorý ti venovala.
A príde deň, keď sa pozrieš do zrkadla a uvidíš ju.
Pár mesiacov si bola súčasťou jej vnútra, ale ona navždy ostáva v tebe.
Pre teba a tvoju mamu... Odin

Jarka Rečníková

Poslušnost

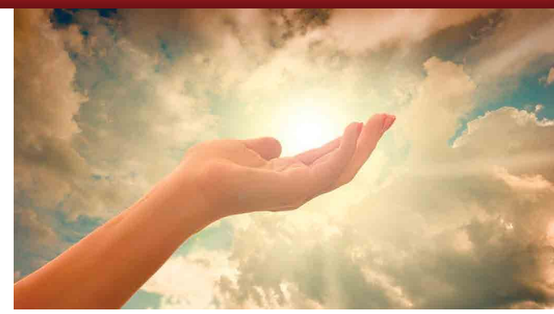

Trochu provokativní název, že? Ale nebojte se, nechci provokovat.

Chci se zamyslet nad důležitostí poslušnosti v životě církve s ohlédnutím se do historie naší Jednoty. Možná si někteří čtenáři vzpomenou na článek „Spolu od samého začátku", kde jsem zmiňovala tři mladé dívky z okolí vesničky Hleďsebe – Annu Kostomlatskou, Amálii Kejřovou a Josefinu Vovsovou. Tři děvčata, která si žila svůj obyčejný všední život v malých vesničkách, v domech a statcích svých rodičů. Žila jistě se svými sny a představami o budoucnosti. Která mladá žena není plná snů? Ale ony své sny, touhy a přání podřídily Boží vůli. A zapsaly se tak nesmazatelně do života církve, a představte si, že nejen v Čechách! Jejich osudy se odehrávaly na Podřipsku, v oblasti, která byla z velké části evangelická, na rozdíl od hlavního města této oblasti, katolické Roudnice nad Labem. A protínaly se v Praze, na Václavském náměstí (tehdy) číslo 7 (dnes je v těchto místech pasáž Alfa), a sice ve skladu „Britické biblické společnosti", jejímž ředitelem byl bratr. Stahlschmidt.

První byla na vyznání víry z výše jmenovaných pokřtěna Amálie Kejřová. První svědectví o živé víře slyšela od sestry Bolmannové, která se později provdala právě za bratra Stahlschmidta. Ovšem o křtu ponořením na vyznání víry se dozvěděla od sestry Rottmayerové z Vídně. Možná si teď říkáte, jak se mohlo děvče z Hleďsebe setkat s ženou z Vídně? Sestra Rottmayerová pocházela z Čech, a dokonce z nedalekých Neratovic. Manželé Rottmayerovi, jedni ze zakládajících členů víděňského baptistického sboru, přijeli do Neratovic na svatbu, na kterou byla pozvána i Amálka. Sestra Rottmayerová jí vydala svědectví a dala přečíst několik spisků bratra J. G. Onckena. Amálka byla tím vším zasažena tak mocně, že ihned po svatbě odjela s manželi Rottmayerovými do Vídně, kde byla 23. listopadu 1874 bratrem Edwardem Millardem pokřtěna. Po křtu se vrátila zpět do Hleďsebe a vydávala ve svém okolí svědectví o svém obrácení. Tak se seznámila i s manželi Zineckerovými (psáno i Cinekrovými), kteří se přistěhovali z Broumova (jen stručná poznámka – bratr Zinecker byl pokřtěn Magnusem Knappem ještě v Broumově, jeho manželka Magnusem Knappem v Brandýse nad Orlicí 14. dubna 1877). V této době působil v Čechách jako kolportér Biblí bratr August Meereis. Původně působil jako kolportér v Sedmihradsku, ale protože při prodeji literatury na místním trhu ztratil svou kolportérskou licenci, odjel do Čech, aby získal nové povolení. Můžeme se dočíst, že při této službě se v Praze setkal s Jindřichem Novotným, tehdy ještě kazatelem Svobodné reformované církve. Mohli se setkávat právě v biblickém skladu bratra Stahlschmidta. A „někde v Praze" – jak sám říká - se August Meereis dozvěděl o Amálii Kejřové. Sám o tom vypovídá: „... Mezitím jsem se v Praze dozvěděl, že slečna Amálie Kejřová z Hleďsebe se dala ve Vídni ředitelem (už zmiňované Britické biblické společnosti) Edwardem Millardem pokřtít... A tak jsem hleděl se seznámiti se stejně smýšlející duší. To bylo dne 4. ledna 1876... Svatbu jsme pak měli 16. června 1876..." Všimněme si krátké doby mezi seznámením a sňatkem. A jistě při vytíženosti bratra Meereise nezbývalo mnoho času na „romantické procházky" kolem Vltavy. Myslím, že o životě a úžasné práci bratra Meereise nemusím hovořit. Ale určitě si uvědomujeme, že oporou a pomocí v jeho práci mu jistě byla jeho manželka, která s ním snášela všechny těžkosti a protivenství, stěhovala se s rodinou tam, kam byl její manžel povolán do služby.

Další zmíněná dívka byla Anna Kostomlatská. Její prapředky jsem našla v kronice, uložené na půdě evangelického kostela v Krabčicích pod Řípem (a také v lovosickém archivu). 5. července 1786 byl pokřtěn jakýsi Hiršl Pinkas, povoláním řezník z Kostomlat pod Řípem. Spolu s ním byla pokřtěna i jeho manželka Sára, nejstarší syn Bernhard (po křtu Josef), syn Cebel (po křtu přijal jméno Jakob) a dcery Judith a Alžběta. Hiršl Pinkas přijal nové jméno Jakob Kostomlatský. V roce 1787 se do rodiny narodil další syn, který byl pokřtěn 25. února 1787 a dostal jméno Filip. Pro náš příběh je důležitý druhorozený syn Jakob, který je pradědečkem Anny. Její rodina tehdy žila v obci Staré Ouholice nedaleko od Hleďsebi. Anna a její sestřenice Amálie se pochopitelně často stýkaly a možná při společných procházkách po břehu Vltavy, možná při čaji u Cinekrů slyšela Anna svědectví o křtu na vyznání víry. Její otec Petr, vnuk Hiršla Pinkase-Jakoba Kostomlatského, byl nejen dobrý hospodář, ale také „písmák", a tak Anna často jezdívala do Prahy… a víte kam? Právě na Václavské náměstí č. 7 do skladu bratra Stahlschmidta, aby tatínkovi opatřila „něco ke čtení". A tam se jednoho dne seznámila s mladým kazatelem Svobodné reformované církve, Jindřichem Novotným.

3. listopadu 1875 se konala svatba Jindřicha a Anny. Trvalo ovšem ještě dlouhých deset let, než oba – nejen na svědectví Amálie, ale především jejího manžela Augusta Meereise, učinili to zásadní rozhodnutí ve svých životech. A tak mohla Anna vstoupit v onen chladný březnový den do studené Vltavy v místech „oproti Ouholicím" a přijmout křest. To bylo v sobotu 24. března 1885.

A o den později byl její manžel instalován kazatelem „Prvního pražského sboru u víře pokřtěných křesťanů, většinou baptisty zvaných". A Anna stála pevně při svém manželovi a byla mu významnou pomocnicí, i když se rozhodl opustit místo kazatele Svobodné reformované církve a stát se kazatelem malého šestnáctičlenného sborečku u víře pokřtěných křesťanů. I když v té době měli Novotní už pět dětí! A Anna při svých povinnostech v rodině vedla i Nedělní školu a stala se zakladatelkou Sesterských kroužků – již 13. října 1886.

V sousedních Ledčicích žil bratr Voves. V jeho domě se konala shromáždění, při kterých sloužili slovem bratři Meereis, Novotný (tehdy ještě jako kazatel Svobodné reformované církve) a další bratři. Bratr Voves měl tři dcery, které vyrůstaly pod vlivem Slova Božího v ovzduší víry a lásky. Všechny se vydaly Pánu Ježíši, Antonie a Josefína byly pokřtěny 3. dubna 1885 a Alžběta o několik dní později, přesně 22. května ve stejném roce. A nyní vstupuje do vypravování další důležitý Boží svědek a pracovník na Jeho díle – Ferdinand Massier, první baptistický misionář ordinovaný pro oblast Bukowina a Galicie v dnešním Rumunsku. Ve vzpomínkách jeho vnuka Paula Massiera se můžeme dočíst následující informaci: „Ferdinand Massier se v roce 1867 oženil s Dorotheou Engel a Pán jim dal čtyři děti. Dorothea však v březnu 1888 zemřela a bratr Massier hledal maminku pro své děti. A tak se 8. prosince 1888 oženil v Praze s Josefínou Vovsovou"... A dále Paul doslova píše: „Josefína byla laskavou a starostlivou matkou dětí a inteligentní pomocnicí svého manžela." Mladá dívka, plná snů a představ o „rytíři na bílém koni" a starší muž, vdovec se čtyřmi dětmi, z nichž nejmladší Marthe bylo tehdy teprve jedenáct let. A navíc ze vzdálené naprosto neznámé země, s nejistým povoláním misionáře a kazatele poměrně mladé nevelké církve. Ano, na začátku opravdu nevelké, ale během své misijní činnosti pokřtil bratr jen v Bukowině a jihovýchodní části Galicie 300 lidí!

A založil baptistické sbory ve Sniatynu, Galicii a Czernowitzi! Josefína měla s manželem pět dětí – Josefínu, Lidii, Elisabeth, Friedricha a Eduarda. Zemřela během první světové války v listopadu 1916 ve Snyatinu. Ovšem její dcery Josefine a Lidie se staly vedoucími pracovnicemi ve službě mládeži v jednom maďarském sboru a syn Johann (z prvního manželství) se stal vedoucím pracovníkem ve službě mládeži ve Druhém německém baptistickém sboru v Chicagu a později kazatelem sboru v Pocatello.

Víra a poslušnost Josefíny Vovsové tedy také přinesla bohaté ovoce.

Nenápadné vesničky na Podřipsku a v nich děvčata, která snila sny o své budoucnosti. Ale všechna zmíněná i další zde neuváděná, slyšela Boží povolání, poslechla a stala se pomocnicemi mužů, bez jejichž služby by se naše Jednota a jednoty v Rakousku, Rumunsku, Maďarsku vyvíjely určitě zcela jinak. Mužů, bez kterých si dnes naši historii ani neumíme představit. Můžeme si ovšem připomenout i jejich osobní službu na Božím díle, například službu v nedělní škole nebo v sesterských kroužcích. A jistě jí bylo mnohem a mnohem víc! Mnohem víc služby lásky, poslušnosti, opravdové víry a spolehnutí na Pána církve.

Slavomila Švehlová

Nádej

Pozerám sa na to, ako žijem,
ako zápasím s tým či oným,
ako sa mi nepáči to či ono,
ako trpím chorobami tela i duše,
ako...

A zabúdam...
Zabúdam pozerať na to,
čo príde.
Zabúdam na Tvoj sľub, Pane,
že kto Tebe verí,
nemusí sa báť,
že každý, kto Tebe,
Pane Ježišu, verí,
má otvorený prístup tam,
kde nebude s čím zápasiť,
kde nebude s čím nesúhlasiť,
kde nebude žiadna choroba,
bolesť,
strach...

Pane,
pomôž mi nezabúdať na to najdôležitejšie.
A to je, že:
V nebi budem vidieť Tvoju tvár.
V nebi budem podobná Tebe.
V nebi budem žiť naveky...

A to je najkrajšia nádej dnešného dňa...

Jarmila Rečníková

Nie je to moja vina

Aktuálne čísla Rozsievača sa venujú témam rodiny. Viem, že dlhé roky pracuješ s rodinami – bolo to v rámci neziskovej organizácie, a takisto viem, že aj v rámci nášho zboru si bola v tíme, ktorý sa venoval problematike závislosti a spoluzávislosti, robili ste niekoľko ročníkov letných táborov pre deti. Dlhé roky si sa takisto venovala prevencii rizikového správania sa detí. Čo ťa na tejto práci najviac zaujalo?

Keď som sa tejto práci začala venovať, keď som trávila viac času s deťmi a viac sa dozvedala o ich situácii, doslova ma šokovalo pre mňa veľmi smutné zistenie, že z detí, ktoré sa narodia úplne zdravé a ktoré sú celkom v poriadku, sa po čase môžu stať choré deti, a príčinou ich choroby je iba to, že žijú v chorých vzťahoch. Keby neboli pod neustálym vplyvom chorého človeka, ktorým je spravidla ich rodič, tieto deti by boli úplne zdravé, normálne a šťastné. No len preto, že sa narodili rodičom, z ktorých je možno „iba" jeden agresívny, toxický alebo je od niečoho závislý, sú týmto prostredím poznačené do konca svojho života. Veľmi mi je ľúto týchto detí, ktoré nevinne a zbytočne trpia.

Dá sa týmto deťom nejako pomôcť? Vedela by si uviesť aj nejaký konkrétny príklad z tvojej praxe?

Závisí to od toho, či deti smú mať kontakt s ďalšími ľuďmi mimo svojich dysfunkčných rodičov. Skúsenosti potvrdzujú, že ak majú kontakt s minimálne jedným zdravým človekom, je to pre nich obrovská pomoc a môže ich to zachrániť od najhoršieho. No vždy to závisí aj od ďalších okolností. Dôležité je, aby bol vzťah s týmto zdravým človekom dlhodobý. Keď sme robievali tábory pre deti z takýchto rodín, nikdy sme to nerobili ako jednorazovú akciu. Snažili sme sa, aby tieto deti strávili v našich letných táboroch aspoň štyri roky za sebou (každé leto týždeň) a pomedzi to sme sa s nimi snažili udržiavať kontakt tým, že sme sa v priebehu roka stretli aspoň raz počas víkendu a mali sme aj informačný list, ktorého súčasťou boli rôzne doplňovačky, spomienky na letné tábory a fotografie, ktoré sme našim deťom z táborov počas roka posielali, a tak sa snažili upevňovať vzájomné kontakty a tiež si pripomínať niečo z poznatkov z oblasti prevencie, čo sme sa spolu naučili (k najobľúbenejším patrila jedna zo „štyroch právd": „Nie je to moja vina" – teda to, že niekto z mojich blízkych napr. pije, nie je moja vina, alebo to, že sa moji rodičia hádajú, nie je moja vina...).
Spomínam si na jednu rodinu, kde bola situácia veľmi ťažká. Obaja rodičia pili a prišli aj o strechu nad hlavou. Mali nastúpiť na odvykaciu liečbu a mali dve malé deti. S týmito deťmi sme sa stretávali a potom začali chodiť na naše tábory. Rodičia medzi tým absolvovali liečenie a zapojili sa do svojpomocných skupín pre ľudí uzdravujúcich sa zo závislosti. Neskôr sa aj ich deti zapojili do svojpomocnej skupiny pre deti závislých rodičov. Napriek veľmi ťažkej situácii, vďaka tomu, že mali možnosť udržiavať intenzívne kontakty so zdravými ľuďmi a že boli aktívnou súčasťou svojpomocných skupín, sú z nich dnes zdraví a úspešní ľudia. No nie vždy to má taký šťastný koniec, ako to bolo v tejto rodine.

Okrem závislých rodičov si spomínala aj toxických rodičov. Mohla by si vysvetliť, čo pod tým máme rozumieť?

Toxickí rodičia sú veľmi ľstiví, zákerní, manipulatívni. Najhorší sú tí, ktorí na verejnosti vystupujú ako dobráci, ale doma svoju rodinu týrajú. Pri závislých alebo agresívnych rodičoch je problém viditeľný. Pri toxických rodičoch nemusíme vidieť, že sa u nich doma deje niečo zlé. Títo ľudia sa naozaj dokážu veľmi dobre pretvarovať, no ich srdce je prevrátené. Sú naozaj ako vlci v ovčom ruchu. Niekto ich výstižne opísal ako tých, ktorí svojim blízkym nenápadne dávajú do pohára jed bez farby, chute a zápachu. Ich blízki tento jed pijú a vôbec netušia, že sa niečo deje. Po čase začnú vnímať, že niečo nie je v poriadku, ale vôbec netušia, kde to má svoj pôvod. Je to o to horšie, že títo rodičia majú aj „dobré obdobia". Táto nestálosť a nepredvídateľnosť v deťoch spôsobuje obrovský zmätok. Okrem samotného psychického týrania spôsobujú aj to, že na deti nepoužívajú rovnaký meter, majú svoje obľúbené dieťa a tiež obetného baránka, spôsobujú medzi nimi rozbroje, nevraživosť, nenávisť.

Môžeme sa s dysfunkčnými a toxickými rodičmi stretnúť aj v cirkvi?

Áno a obávam sa, že ich je veľmi veľa. Už som spomínala, že pri práci s deťmi používame tzv. „štyri pravdy". Prvá z nich znie: „Žiadna rodina nie je dokonalá." A to je pravda. Nemyslime si, že keď sme dlhé roky členmi cirkvi, v našich rodinách sa už problémy nevyskytujú. Niekedy mám však pocit, akoby sa táto falošná predstava naozaj pretláčala do popredia: Keď si veriaci človek, už nemáš nijaké problémy, a ak náhodou odhalíš, že s niečím zápasíš, upadneš do nemilosti. Stretla som sa s tým veľakrát. Dôsledkom toho je, že ľudia sa potom neodvážia ani len priznať k svojim problémom, nie to aby sa ich ešte pokúšali riešiť. A tak to popierajú. Lenže popieraním sa nič nevyrieši, a tak sa tie problémy snažia ukrývať a tvária sa, že je všetko v poriadku – „tak, ako to v cirkvi má byť". Žijú v pretvárke, a keď je to už na nevydržanie, tak to „riešia" po svojom – hľadajú únik v rôznych závislostiach alebo v inom dysfunkčnom správaní. Jeden život žijú doma, druhý v cirkevnom spoločenstve. Predstavme si, že v takejto rodine žijú deti. Aký to má na nich vplyv?
Oveľa horšie môže byť, keď sa niekto z takejto rodiny odváži o tom, čo sa deje za dverami ich domácnosti, zveriť niekomu z cirkevného spoločenstva v snahe nájsť pomoc. Mám nádej, že vo väčšine cirkevných spoločenstiev nájde otvorené dvere, a to najmä vtedy, ak ide o problém, ktorý je možné „viditeľne dokázať", napríklad pri závislostiach. Úplne odlišná situácia nastane vtedy, ak ide o skryté domáce násilie, pri ktorom nie sú viditeľné nijaké modriny ani rany na tele, ale kde je systematicky a dlhodobo deptaná duša a duch človeka.
Smutné je, že často sa tak deje pod rúškom prekrútenej pravdy, že žena má byť podriadená svojmu mužovi (zdá sa však, že často je situácia aj opačná, keď je takýmto skrytým tyranom žena). Títo skrytí tyrani sú majstrovskí manipulátori a majstrovskí herci, ktorí často navonok pôsobia ako veľmi milí, láskaví, pokorní, milujúci a starostliví ľudia a obeť ich týrania si uvedomuje, že keby sa opovážila čo i len naznačiť niečo o tom, čo sa deje u nich doma vtedy, keď tam nikto nie je, nikto by jej neveril, ba práve naopak – označil by ju prinajmenšom za šialenú, ak nie priamo za zlú a zákernú osobu, ktorá sa opovážila povedať niečo na toho najláskavejšieho, najpokornejšieho brata (resp. sestru), ktorý je oddaným Božím služobníkom. A opäť – predstavme si, že svedkom takéhoto dvojitého života sú deti.

Zdá sa mi, že toto ani nemôže byť pravda.

Žiaľ, je to pravda. Deje sa to. Tragédiou je, že títo tyrani sa celkom radi ukrývajú práve v cirkevných spoločenstvách, pretože predpoklad, že budú odhalení, je tu oveľa menší než v sekulárnom svete. Veď kto by uveril tým šialeným výmyslom manželky, ktorá je z dlhodobého zneužívania taká vysilená a vyčerpaná a na druhej strane môže byť veľmi podráždená a zatrpknutá práve preto, že sa možno veľakrát pokúšala ak nie priamo prosiť o pomoc, tak aspoň niečo naznačiť, no každý ju pohŕdavo odbil.
(A opäť chcem dodať, že sa to deje aj naopak, že tyranom býva aj žena.)
Títo toxickí manipulátori sú veľmi ľstiví a zákerní. Ak zistia, že sa ich manželka/manžel odvážil niekomu niečo naznačiť, zahrajú to tak, že obeť urobia zo seba. Úplne to otočia. Častokrát si ešte dlho predtým, než to „vypukne", začnú pripravovať pôdu.
Robia to tak, že tu a tam o svojom partnerovi nenápadne utrúsia nejakú negatívnu poznámku, ale spôsobom, akoby im na ňom naozaj záležalo („Mám ju naozaj veľmi rád, ale začínam si robiť starosti..." a pridajú nejaké nenápadné klamstvo). Takto pomaly, ale iste, veľmi nenápadne zasievajú do svojich poslucháčov pochybnosti a nepravdu. A keď to potom o dlhý čas prepukne, keď sa týraná žena alebo muž odváži ozvať a požiadať o pomoc, častokrát už dotyční „vedia", že je dlhodobo nestabilný a problematický a zrejme s ním naozaj niečo nie je v poriadku, keďže sa odvážil aj takto otvorene hovoriť o svojom partnerovi takéto nezmysly...

To potom vyzerá tak, akoby ten, ktorý je naozaj týraný, ani nemal šancu dostať sa z takejto situácie.

Veľmi často sa stáva, že ak sa ozve, naozaj mu nikto neverí. Dokonca sa od neho odvrátia aj tí najbližší priatelia, často aj rodina. Viem o mnohých smutných prípadoch, keď sa to tak stalo. Vzťah sa aj tak rozpadol a myslíte si, že ten týraný človek potom ostal vo svojom cirkevnom spoločenstve? Hovorme o kríze viery! Alebo sa stalo, že po dlhom čase pripustili, že „na tom môže byť kus pravdy", no zaujali postoj: „musíš mu (jej) odpustiť!" Áno, máme odpúšťať svojim vinníkom, ale to neznamená, že sa máme tváriť, akoby sa nič nestalo. Predstavme si rodiča, ktorý sa sám stará o svoje malé dieťa a často je odkázaný na to, že mu naň musí dohliadať nejaký opatrovník, pretože tento rodič musí chodiť do práce. Postupne začne mať pocit, akoby niečo nebolo v poriadku, až napokon zistí, že tento opatrovník jeho dieťa zneužíva. Povedali by ste mu: „Musíš mu odpustiť a tým je to vybavené?" Asi nie. Ľudia, ktorí sú vystavení dlhodobému domácemu násiliu, prežívajú traumu. A aj ak sa im podarí dostať sa z takéhoto vzťahu, trauma len tak z ničoho nič nezmizne. Potrebujú sa z nej liečiť a táto liečba je dlhodobá. Potrebujú veľkú podporu a porozumenie a nie zákonnícke karhanie, hoci títo ľudia používajú biblické verše.

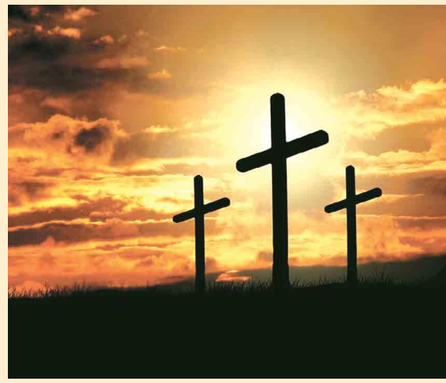

Vyznieva to tak, akoby v takomto vzťahu nebola možná náprava.

Odborníci, ktorí sa tejto problematike venujú, a takisto skúsenosti potvrdzujú, že títo ľudia sa nemenia – nie preto, že by sa zmeniť nemohli, ale preto, lebo sa zmeniť nechcú. V takomto vzťahu môže nastať aj situácia, že keď si týraný partner uvedomí, že takto žiť nedokáže, pridá sa na stranu svojho tyrana a spoločne si nájdu inú obeť, ktorou môžu byť ich deti. Je to hrozné.
Kresťanský poradca Patrick Doyle, ktorý sa tomuto problému venuje celé roky, hovorí, že hoci nikto z nás nedokáže zmeniť druhého človeka, našou povinnosťou ako kresťanov je takéhoto tyrana prinajmenšom konfrontovať s jeho správaním. Nesmieme mu dovoliť, aby v tom pokračoval ďalej.
Myslím, že na túto situáciu sa vzťahuje text z 2Tim 3, 1 – 9, kde sa píše, že v posledných časoch budú ľudia sebeckí, bezohľadní, bez lásky k dobru, zradcovia, neľútostní, nezdržanliví, bezohľadní, viac budú milovať rozkoš ako Boha. Budú mať výzor nábožnosti, ale jej moc budú popierať. Od týchto ľudí sa máme odvracať.
Čo teda môžem urobiť napr. konkrétne ja? Myslím, že dôležité je nezatvárať pred tým oči, nestrkať hlavu do piesku. Dôležitá je osveta, poznatky o tejto toxicite a jej dopadoch. A keď sa nám niekto s týmto problémom zverí, určite by sme mu mali veriť a nezostať ľahostajní. Pamätajme na to, že v týchto rodinách žijú deti a to, čo prežívajú, je hrozné. Nielenže tým neopísateľne trpia, ale ak nedostanú pomoc, budú tým veľmi poznačené do konca svojho života a z mnohých sa, žiaľ, stanú rovnakí tyrani, ako je ich rodič.

S členkou popradského zboru BJB
Janou Jurčovou sa rozprával
člen toho istého zboru Peter Handzuš

Zda-li je nějaký lék?

To jedno je nezbytné – vrátit se ke Kristu. To znamená vnímat a sledovat stopy jediného vůdce Krista a nebrat na vědomí stopy všech ostatních tak dlouho, dokud všichni nedosáhneme jednoty víry (Ef 4, 13). Tak jako nebeský učitel založil všechno své učení na Písmu, aby každý z nás opustil své zvláštní vyznání a spokojil se se společným zjeveným Slovem Božím, držel se Bible a zvolal:
„Věřím všemu, cokoliv Bůh v této knize zjevuje, poslušně udělám, cokoliv přikazuje, a doufám ve všechno, co slibuje."

Unum Necessarium 150, J. A. Komenský

Pre nič nebuďte ustarostení

Neviem, či stále platí štatistika, podľa ktorej si štyridsať percent nášho národa myslí, že dobre nám bolo aj pred „nežnou revolúciou v osemdesiatom deviatom". Diktatúra proletariátu a s ňou hrubé porušovanie ľudskosti nám až tak nevadilo.
Zvrátené myslenie a povrchné reči nás kresťanov dokážu nepríjemne vyrušiť, ba viac, okrádajú nás o pokoj, vyvolávajú v nás nežiaduce emócie. V akej krajine to žijeme, ako len môžu ľudia takto rozmýšľať? Ale čím viac krútime hlavou nad biedou daného stavu a sme plní ustarostenosti, tým viac sa okrádame o možnosť konať to, pre čo nás Pán Boh v krajine potrebuje. Božia výzva v každom období, aj dnes znie: „ Pre nič nebuďte ustarostení, ale vo všetkom s vďakou predkladajte Bohu svoje žiadosti vo svojich modlitbách a prosbách" (Flp 4, 6).
Ak sa necháme vyrušiť a rozrušene pretriasame ťažké otázky, ani nezbadáme, že sme sa ocitli medzi ľuďmi, ktorí síce slobodu berú, ale výzvy slobody – zodpovednosť, prácu, trvalú službu – prehliadajú a vôbec nepotrebujú. My kresťania vieme, ako sa k zodpovednosti v Kristovej slobode postavil apoštol Pavol: „Nie že by som to všetko bol už dosiahol a bol už dokonalý, ale bežím, aby som to získal, pretože si ma získal aj Kristus Ježiš" (Flp 3, 12). *Sloboda kresťanov* vedie vždy k službe a ku konkrétnym činom. Čin, práca a služba lásky. Platí to v duchovnej oblasti, ale aj v rovine spoločenského života v našej krajine. Pracujte, slúžte si vzájomne skutkami lásky. Božia láska (agapé) je obetavosť. Len Božia láska tvorivo – obeťou – obnovuje ľudskú rodinu.
Na inom mieste apoštol hovorí: „**Predovšetkým teda napomínam, aby sa konali prosby, modlitby, príhovory a ďakovania za všetkých ľudí**." Často apoštolovu jasnú výzvu zľahčujeme. Modlitba? Čo zmôže moja modlitba medzi rozhádanými, straníckymi zoskupeniami? A pričasto sa potom vzájomne trápime vetami: Keby už konečne prišla chvíľa, aby zdravé demokratické jadro našlo spoločnú reč a zjednotilo sa... Potom však spomalíme a rozhliadneme sa po malých spoločenstvách našich cirkevných zborov, ba ideme ešte hlbšie, spomenieme si na výzvy apoštolov, keď sa cirkev rodila. Koľko trpezlivej práce a Božieho milosrdenstva bolo treba zažiť a opakovane viesť ľudí k jednomyseľnosti. Diktátori zjednocujú ľudí píšťalkou a bičom. V slobodnej krajine sa zjednocujme trpezlivým hľadaním spoločného dobra. Čo môžeme v demokracii odovzdať spoločnosti, ak to nebudú modlitby za všetkých, v našom prípade za služobníkov vo vysokom postavení? Pozerám na seba, s akou ľahkosťou si viem vyčleniť čas napr. k sledovaniu televízneho seriálu. Ale čo urobím s vážnou výzvou evanjelia? Vyčlením si čas k modlitbám? „Predovšetkým teda žiadam, aby sa konali prosby, modlitby, príhovorné modlitby, vďaky za všetkých ľudí... za všetkých vysokopostavených, aby sme mohli žiť nerušeným a pokojným životom..." Každý deň sa modlime za tých, ktorí sú vo svojom postavení možno viac atakovaní zvodmi bohatstva, túžbou po sláve, aj trvalým pokušením sebecky zneužívať moc. Modlitba sa má stať našou každodennou zodpovednosťou.
Modlitby presahujú všetky kultúrne rozdiely medzi ľuďmi. Jednoduchý človek sa môže a má modliť za vysokopostaveného. Každý z nás môže modlitbou viery zodpovedne sledovať vývoj v krajine a prosiť o spravodlivé riadenie spoločnosti. Bolo by veľkým zlom nechať sa poplieť rozšíreným bludom, že všetci kradnú a všetci klamú. Nie!! Taká je výhovorka zlodejov. Evanjelium oslobodzuje nielen od krádeže, ale od každého obohacovania sa na úkor blížnych (dávajte a bude vám dané). A ďalej, či sme sa nepresvedčili, akým skvelým príbehom života je hovoriť si pravdu v láske? Byť voči sebe úprimní a pravdiví vôbec nie je naivné.
Konečne, nechcime len rozcítene spievať v piesni, že *modlitba je mocná.* Naopak, vždy, aj vtedy, keď sa cítime slabí, overujme si moc modlitby, prosme a ďakujme. Dôverujme, opierajme sa o Božie zasľúbenie: „Takisto aj Duch prichádza na pomoc našej slabosti. Veď nevieme ani to, za čo sa máme modliť. Ale sám Duch sa za nás prihovára nevysloviteľnými vzdychmi" (R 8, 26).

J. S.

Duchovná výzbroj (Ef 6, 16 – 18)

(Dokončenie)
Štít viery! Je viac ako len všeobecné kresťanské vierovyznanie. Viera je darom a tajomstvom osobného povolania a života s Bohom. Štít viery je záchranou, úkrytom pred ohnivými šípmi nepriateľa, ktoré sú namierené proti osobnému vzťahu s Bohom. Niekedy je potrebné z hĺbky svojho vnútra doslova zvolať: Verím, Pane, pomôž mojej nevere. Náš Boh nepohŕda malou vierou. Nezbadali sme ešte, že sme to my, ktorí sa v malej, slabnúcej viere vzdávame? Nehľadáme východisko u Pána. Zachováme sa zbabelo, ako by sme vieru nemali. A pokušiteľ ohnivými šípmi znehodnocuje náš vzťah s Pánom. Vždy je potrebné obnoviť účinkovanie viery, niekedy aj veľmi malej viery. Každé napomenutie k úcte, trpezlivosti a vzájomnej láske zároveň buduje a oživuje osobnú vieru: *„Ale vy, milovaní, vzdelávajte sa (budujte sa) vo svojej najsvätejšej viere a modlite sa v Duchu Svätom"* (Júd 1, 20).
Prilba spasenia! Neviem, čím to je, čo to vo vnútri zaškrípe a pomýli nás, keď si dar spásy vybájime, akoby spasenie bolo dielom nášho úsilia. Povyšujeme sa a tvárime, akoby spasenie bolo naším produktom, akoby sme boli za svoje dobré skutky privilegovaní. Prilba spasenia na mojej hlave je mojím vlastníctvom. Spasenie je moja myšlienka, môj postoj, môj skutok! Čo mi prekáža privlastniť si aj jeho zrod? Avšak celou Bibliou sa nesie chválospev a plesanie... *„Boh je naša spása. Séla!"* (Ž 68, 20). *„...budem očakávať na Boha svojho spasenia, plesať v Bohu svojho spasenia"* (Hab 3,18). *„Milosťou ste spasení skrze vieru... nie sami zo seba..., nie zo skutkov, aby sa nikto nechválil"* (Ef 2, 8; 9).
Meč ducha je útočná zbraň – zvádza nás to k názoru, že ostrie meča urobí poriadok v ľudskej rodine. Šermovaním likvidujeme všetky ostne a nezdary vyrobené hriechom. Meč Božieho slova má skutočne silu umlčať a vyradiť z akcie, no cieľom nie sú primárne naši blížni, ale otec lži, pokušiteľ, ktorý na hriech naviedol.
Meč slova Božieho v rukách kresťana, ktorý je zaťažený napr. márnivou ctižiadosťou, neukojeným pocitom nadradenosti alebo nekontrolovanou gurážou hašterivosti, bude Božím slovom zraňovať a ubližovať. Určite neliečime ani nepovzbudíme Slovom, ak denne neprežívame ozdravný účinok Božieho slova na sebe. Meč Božieho slova je totiž dvojsečný. Otázka Pána: „Ako to, že vidíš smietku v oku svojho brata, a brvno vo svojom oku nebadáš?" zostáva v každej chvíli aktuálnou. Lebo napr. považovať iného za hodnejšieho ako seba sa nám nedarí, je to neprirodzené. Veď už od prvej triedy základnej školy bol za hodnejšieho uznaný múdry, usilovný a lepší žiak.
Či v cirkvi máme zavrhnúť múdrosť a usilovnosť? Biblia nie je proti múdrosti, ani proti zveľaďovaniu talentov. Každý človek, či už dostal dve alebo päť hrivien, ich má poctivým prístupom rozmnožiť, nie zakopať, ako to urobil človek s jednou hrivnou.
Evanjelium nás na mnohých miestach učí, že v duchovnej rovine je doslova nemožné zastaviť sa pri sebaúcte. Áno, podobne je to s láskou. Pán Ježiš prikázanie lásky otvára do nekonečnej šírky, keď povie: „Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého." Prečo často rušíme veľký príbeh lásky namiesto toho, aby sme sa ním nechali osobne obohatiť a posvätiť? Zrejme sme netrpezliví i nedôslední. A prečo predčasne rušíme vzťah s človekom, ktorého nemáme silu pokladať za hodnotnejšieho než seba (Flp 2, 3b)? Ak spoločenstvo cirkevného zboru nežije výzvami evanjelia, prestane byť svetlom a nemôže oslovovať okolie. Nie sme sviecou, ani mestom na vrchu. Zbytočne uvažujeme nad svätosťou života, ak nie sme ochotní overovať si na vlastnej skúsenosti všetky výzvy evanjelia. To, čo v Božej láske zažívaš na sebe, dopraj a ponúkni tiež svojmu blížnemu. Nebude to jednoduché, ani ľahké, ale v zmocnení Ducha Svätého to určite dokážeš.
Modlitba: Slovo Božie na mnohých miestach naznačuje, že ak sa Boží ľud utíši pred Hospodinom a vedome sa vierou privinie k Bohu svojho spasenia, pokušiteľ bude umlčaný. Napriek tomu, že modlitba je v našej dobe zo spoločnosti úplne vytesnená, ustrážme si denné stíšenia. Boží ľud nesmie vo svojom živote poľaviť ani zanedbávať Božie slovo a modlitbu. Nepodceňujme tiež príhovorné modlitby. Modlime sa druh za druha, je to nutnosťou zborového spoločenstva. Budeme vnútorne slobodnejší od posudzovania, silnejší a radostnejší v nádeji, zdatnejší v trpezlivosti a v dobrorečení. Rovnako pamätajme na modlitebnú zodpovednosť za zvolených členov Národnej rady SR, prípadne členov vlády.
Prosme Pána Boha, aby korupčný chaos vládnutia vymenili za vládu služby občianskej spoločnosti. Modlime sa, aby nebažili za vlastným prospechom, ale aby sa zjednotili v náročných úlohách.
Osvojme si pravidelné modlitby, aj keď modlitbu nevieme vždy vyjadriť slovami. *„Ten, ktorý skúma srdcia, vie, čo má Duch na mysli, že sa totiž tak prihovára za svätých, ako Boh chce"* (R 8, 27).
Pri modlitbe je veľmi dôležité otvoriť svoje srdce a vnímať Božiu prítomnosť v realite konkrétneho dňa. Pán nás učí prosiť: „Nech sa stane Tvoja vôľa ako v nebi, tak i na zemi!" V utíšení srdca a po prijatí Božej vôle dôverujúc nájdeme všetko, čo hľadáme, a to, čo získame, bude vždy *dobré, milé a dokonalé.*

J. Stupka

Manželské víkendy treba zažiť!

Sme manželmi už tridsaťjeden rokov a tešíme sa z nášho vzťahu, ktorým sme obaja požehnaní.
Volám sa Ondrej a moja manželka je Natália. V roku 2012 sme boli manželmi už dvadsaťštyri rokov, mali sme vtedy už dve dospelé deti, synov, a nepociťovali sme žiadnu potrebu nejakej starostlivosti, už či duchovnej alebo odbornej, pre naše manželstvo. Obaja máme korene v „dobrých" kresťanských rodinách a boli sme vychovávaní, už či vzorom života alebo aj slovom našich rodičov k manželskej vernosti. Mohli by sme sa definovať ako „skoro ideálny manželský pár"? Určite nie.
V roku 2012 som prechádzal osobnou krízou pre stratu zamestnania. Nebolo to pre nás jednoduché, lebo hlavným živiteľom rodiny som bol ja. Natália pracuje v zamestnaní, kde odmena za prácu sa viac ukladá v nebesiach.
Táto kríza bola pre mňa osobným prehĺbením vzťahu k Bohu, za čo som Mu hlboko vďačný. A taktiež to vlastne bola aj situácia, keď sme si obaja, ako manželia, ešte viac začali uvedomovať vďačnosť za náš manželský vzťah a za toho druhého.
V období pred rokom 2012 som veľmi túžil nájsť si priateľa, ktorý by mi mohol byť duchovnou oporou a tiež mentorom.
A práve v tomto období, začiatkom januára roku 2012, sme sa stretli. Vtedy ešte s manželmi Tomášom a Ester Kriškovcami. Vtedy nám naznačili a povedali o tom, čo robia pre manželské páry. Prešlo pár týždňov a ja som si ešte viac začal uvedomovať potrebu osobného priateľa a blízkeho človeka.
V tom čase musel Tomáš podstúpiť operáciu a ležal na onkológii v nemocnici na Heydukovej. Vedel som o tom a išiel som okolo nemocnice a počul som hlas, aby som sa za ním zastavil práve teraz v nemocnici. Poslúchol som a chcel som zaparkovať. Samozrejme, že som nenašiel miesto na zaparkovanie, a tak som si povedal, že je to blbosť, veď on ma vôbec nepozná a čo tam ja budem robiť. A vôbec, bude to asi trápne. Už som odchádzal, keď som znova počul hlas, ktorý mi povedal, aby som sa ešte raz otočil, skúsil nájsť miesto na zaparkovanie a išiel za Tomášom. Poslúchol som, miesto na parkovanie som našiel a šiel za Tomášom. Tak nás Boh dal s Tomášom dokopy a on sa mi stal duchovnou autoritou a najlepším priateľom.
A tak sme sa dopracovali aj k manželským víkendom. Aj keď to nešlo ľahko. Tomáš hlavne mňa musel presviedčať skoro rok, až som nakoniec povedal: „Áno, pôjdem spolu s manželkou na prvý manželský víkend" a hneď som aj dodal: „Ale len kvôli tebe!"
Náš prvý manželský víkend sme absolvovali v apríli roku 2014. Hneď ma dostali, lebo to bolo v Račkovej doline, v Tatrách, a ja hory milujem, takže veľké plus. Okrem toho, ten ostych či predsudky voči tomu, že niekto nám ide zasahovať do manželstva, ma veľmi rýchlo prešli, lebo celý program smeroval k tomu, aby mali manželia na seba čo najviac času a aby o témach, ktoré boli lektormi predstavené, mohli diskutovať a spolu hovoriť. Po prvom manželskom víkende som odchádzal ďaleko viac naklonený myšlienke, že budem pokračovať a že čo sme začali, aj dokončíme.
V októbri 2014 sme absolvovali druhý manželský víkend, ale môj priateľ a brat Tomáš bol už v tom čase u svojho Otca v nebesiach.
V roku 2015 sme ukončili štvrtý manželský víkend a spolu s ostatnými účastníkmi, ktorí to vydržali, sme si mohli s manželkou Natáliou pripomenúť náš manželský sľub a vzájomne si uvedomiť dar, ktorý sme od Boha jeden v druhom prijali.
Na začiatku decembra 2019 sme sa znova stretli s našimi priateľmi z vedenia manželských víkendov na manželskom víkende č. 5. V krásnom prostredí Moravského Krasu. Bolo to inšpiratívne, priateľské, povzbudivé a oddychové. Aj keď bolo tesne pred Vianocami. Bolo super, že ste sa ako organizátori na to dali a my, „absolventi" štyroch manželských víkendov, sme si našli čas sa zúčastniť a znova potvrdiť význam toho, čo robíte a čo sme absolvovali. Drahá Ester, milý tím Manželských víkendov, ktorí aj naďalej bojujete dobrý boj viery za budovanie vzťahov v manželstvách, ako aj záchranu manželstiev, prajeme vám veľa síl a múdrosti, aby ste mali stále dosť inšpirácie oslovovať ďalších, ktorí vašu službu potrebujú. Aj skrze svedectvá tých, ktorí to už zažiť mohli.
Nech nám je všetkým inšpiráciou to, že ak máme poznanie, je dôležité šíriť ho ďalej a uvedomiť si, ako s ním naložíme.
Prajem všetkým, ktorí už prešli skúsenosťou manželských víkendov, aby sa nebáli o tom hovoriť vo svojom okolí. Aby sme neprestali povzbudzovať ďalších k tomu, aby sa, a hlavne muži, nebáli vyjsť zo svojich zabehaných a možno že aj zle zabehaných manželských rutín a odvážili sa pozrieť na vzťah optikou manželských víkendov.

Vďačný, nie dokonalý, ale stále sa vo vzťahu zdokonaľujúci manželský pár,
Ondrej a Natália

Zeptali jsme se za vás

Po skončení Víkendu pro manželské páry na Skalním mlýně (foto) jsme se zeptali:

Co se ti během víkendu nejvíc líbilo? Atmosféra, že jsme se přiblížili s manželem více sobě. Dále přednášky a pak čas vyhrazený jen pro nás na sblížení. Výborná byla možnost být jen s manželem a mluvit spolu o svém vztahu. Líbilo se nám nadšení a přesvědčivost přednášejících, odpočinek, komfort, vyučování.

Co bylo pro tebe náročné? Mluvit se ženou. Být odvážný a vůbec se rozhodnout jet na tento víkend. Nejtěžší bylo slyšet od manželky pravdu o sobě, ale bylo to nejvíce potřebné.

Jak hodnotíš individuální rozhovory s manželskými páry sloužícího týmu během víkendu? Velmi pozitivně. Individuální hovory byly dobré, příjemné. Měli jsme rozhovory jen u jídla, ale byly pro nás povzbudivé a příjemné. Díky za ně - je to dobrý pocit přijetí a zájmu. Je fajn si s někým popovídat. I materiály, které jsme dostali, byly srozumitelné, velmi dobré. Výklad témat byl srozumitelný a jasný.

Ohodnoť užitečnost jednotlivých témat pro život - použití v praxi: Témata prvního modulu, jako například: Intimita v manželství, Co jeden od druhého potřebujeme, Emocionální pohár, Uzdravení zranění, byla výborná a velmi dobře použitelná v manželství.

Jak ses dozvěděl o Manželských motivačních víkendech? O víkendech jsme se dozvěděli od přátel.

Doporučil bys takový víkend jinému páru a proč? Ano, doporučil, protože je zde velmi příjemná atmosféra a vše je vedeno citlivě a bez nátlaku říkat svoje věci nahlas. Řešili jsme je jen mezi sebou v čase pro sblížení na pokoji. Víkendy bych doporučil také proto, že pročistí a uzdraví vztah, manželé spolu zažijí pěkné chvíle. Může pomoci v problémech. Také je to relax od každodenního shonu.

Účastník víkendu na Skalním mlýně

Foto z akce 24 hodin na „Karlštejně“

Proč zlé věci?

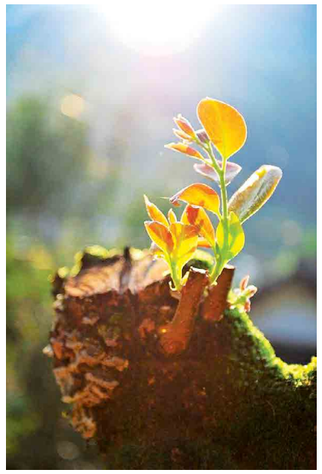

V manželství procházíme různými situacemi. Jsou pro nás dobré nebo zlé.
Někdy chápeme ty zlé věci jako něco, čeho bychom se měli nejlépe ihned zbavit. Je to jasné. Nechce se nám procházet ničím zlým a nepříjemným, ale i to může být součástí Božího plánu pro nás, aby nás tříbil, pročišťoval, obrušoval.
V mládí jsem si představovala, že budu v manželství žít s manželem v harmonii a klidu. Vzorem mi byli moji rodiče. My, děti, jsme viděli jejich vzájemnou lásku. Byli si naprosto věrní, plánovali, a také uskutečňovali chvíle, kdy byli jen sami dva. Svoje problémy před námi neřešili a tak jsem si představovala, že jednou budu podobně žít se svým manželem. Ale něco jsem přece jen z jejich rozhovoru zaslechla. Řešili odpuštění. Tehdy jsem té věci nerozuměla. Boží školu o odpuštění jsem sama zakusila v situaci, kdy jsem manželovi něco odsekla způsobem, za který jsem se vzápětí zastyděla, a srdce se mi rozbušilo neklidem. Bolelo mě to uvnitř. Moje vlastní slova mi zatížila svědomí. Potřebovala jsem manželovo odpuštění, ke znovunabytí klidu v srdci. Přišla jsem za ním s prosbou o odpuštění. Neříkalo se mi to zrovna lehce, ale výsledek stál za to. Naráz mi spadl těžký kámen ze srdce a potom jsem pocítila znovu ten vnitřní pokoj. Už bych to nechtěla zažít.
Díky této zkušenosti jsem poznala, že odpuštění druhému jsem schopna jen díky Boží škole a proto, že jsem zažila tu bolest srdce, když jsem vyslovila něco, co jsem vyslovit neměla.
A tak vím, že lidé, kteří přijali odpuštění, mohou v sobě nalézt vnitřní svobodu, dát je také druhému. Proč je prosba o odpuštění tak obtížná?
Velmi těžko se totiž říká: „Bez tvého odpuštění jsem stále vázána k tomu, co se mezi námi stalo. A jenom ty mě můžeš osvobodit.“ Musíme si nejen přiznat, že jsme někomu ublížili, ale také s pokorou uznat, že druhého potřebuji, a přijmout odpuštění. Nežiji přece sólo. Jedině tehdy, když umím přijmout odpuštění, umím je také dát. Jsme stále v Boží škole. I zlých věcí si může Pán použít k dobrému.

Marie Horáčková

24 hodin na „Karlštejně“

SAM společenství aktivních mužů

Krásný čas, super program a všude samí chlapi, proto jsem ohlédnutí za jednodenní akcí, které jsem se 17. - 18. ledna zúčastnil (spolu s dalšími dvanácti od nás ze Šumperka) dal název 24 hodin na „Karlštejně“.
Tradice říká, že v době Karla IV. nesměly na Karlštejn ženy, ale nebyla to zcela pravda. Nesměly pobývat jen ve Velké věži, kde byly uloženy korunovační klenoty, aby zde nerozptylovaly muže, kteří zde konali svou důležitou strážní a bezpečnostní službu.
Na našem programu bylo přítomno 130 – 140 mužů.
Nebylo to žádné sportovní klání, ani jsme nepřijeli do Beskydských lesů kácet vzrostlé duby, ani to nebyla žádná mega stavební brigáda, i když jsme tam vlastně jeli něco budovat. Byla to jednodenní křesťanská konference pro muže, která byla v pořadí již čtrnáctá. Pořádá ji S-A-M, to je Společenství aktivních mužů. Místo konání je vždy v Malenovicích, v Beskydech, v hotelu Křesťanské akademie mladých.
Název letošní konference zněl „Správný směr“ a vyučování s tématem „Poslání mužů v dnešním světě“.
Každý muž se v životě ocitá mezi dvěma průvodci. Jeden ho kamsi vleče a druhý může udávat směr. Aby mohl udávat směr, musí vědět, jaké je jeho poslání. Jenže jaké vlastně je? Toto vše komplikuje ještě jeden rozměr a tím je služba v církvi a druhým. Jaké jsou temné a světlé stránky služby? Jak ty temné stránky překonat?
Hostem a přednášejícím byl bratr David Novák, předseda Rady Církve bratrské. Byla to krátká, ale velmi intenzivní konference (začátek v pátek večer, konec v sobotu večer). Obsahovala jako vždy vyučování (tři přednášky), na to pak navazují rozhovory ve skupinách.
Měli jsme vyhrazený čas na společné chvály a modlitby, sledování filmu, outdorovou aktivitu a také ještě zůstal prostor pro osobní rozhovory a sdílení.
Přesto, že se s většinou účastníků osobně neznám (jsme tam z různých společenství a sborů), je úžasné, jak si můžeme být blízcí, protože máme jednoho Pána a Spasitele Ježíše Krista.
Ten nás spojuje k velkému úkolu: Být muži podle Božího srdce. Příští konference se bude konat opět za rok.

Mirek Jersák

NOEMI

seznamka pro křesťany
Téměř dva tisíce přihlášených křesťanů
(60% z Česka a 40% ze Slovenska),
kteří hledají svého životního partnera.
www.noemka.com info@noemka.com
Tel./SMS: +420 777222877

Zprávy

V jarních měsících 2020 se začal po světě šířit Koronavirus. Jedná se o vir podobný chřipce s těžkým průběhem. Epidemie koronaviru, která se začala šířit z čínského města Wu-chan, děsí svět. Případy nákazy se záhy objevily na všech kontinentech a také státy Evropy již ve svých Krizových štábech řeší realizaci potřebných opatření a pandemických plánů. Světová zdravotnická organizace nicméně varuje před šířením paniky a vzkazuje lidem, aby se drželi všech klíčových doporučení. Vláda České republiky zavedla přísná bezpečnostní opatření (např. uzavření škol, knihoven, sportovišť a kulturních sálů, divadel, restaurací, kaváren, jídelen, obchodů kromě potravin, lékáren a drogerie). V polovině měsíce března vláda uzavřela hranice ČR. Tato a další chystaná opatření by měla zabránit v rozšíření viru. Také Slovensko učinilo řadu opatření podobně jako Česká republika. Přerušilo mezinárodní leteckou vlakovou i autobusovou dopravu. Byla uzavřena nákupní centra, otevřené zůstanou pouze potraviny, drogerie a lékárny... Vláda také uzavřela všechny školy. Církve se na základě nařízení Krizového štábu rozhodly nekonat bohoslužby ani setkání. Opatření se aktuálně mění... Stejně i v České republice. Takovou situaci jsme od 2. světové války nezažili. Je to příležitost pro nás, věřící, abychom se v této těžké situaci nepřidali k šiřitelům poplašných zpráv a nepropadli panice, ale naopak šířili dobrou zprávu evangelia a působili pokoj. Můžeme tak činit v pevné víře, že Pánu Bohu se ani tato situace nevymkla z rukou. Můžeme se modlit ve svých domácnostech za zastavení této pandemie a můžeme využít tento čas, kdy musíme zpomalit v našich každodenních aktivitách k prohlubování vztahu s naším Pánem a prohlubování vztahů v našich rodinách.
Nezapomínejme ani v této situaci, že jsou kolem nás lidé, například osaměle žijící senioři, kteří možná potřebují naši pomoc a zájem.
Pamatujme i na to, že podobné věci se mají na světě dít před Pánovým druhým příchodem. On je předpověděl, buďme tedy připraveni.
Pánovo zaslíbení, že On je s námi po všechny dny, až do konce světa, je stále platné i v těchto dnech.

Redakce

Recenzia

Autor: Philip Yancey, **Názov**: *Zklamán Bohem*, **Vydavateľstvo**: Praha: Návrat domů, 2016, ISBN 978-80-7255-370-9

Poctivosť a úprimnosť je základnou charakteristikou knihy ***Zklamán Bohem***. Ochota pýtať sa ťažké otázky a neodpovedať tam, kde odpovede nie sú. Úprimne priznať svoje aj cudzie pochybnosti o viere, frustráciu. Prináša zmierenie s pochybnosťami, je o pohľade, ktorý hovorí, že bez pochybností by viera nebola možná, opak toho, že pochybnosti sú obrazom slabej viery.
Pohľad, ktorý prináša, je slobodou mať pochybnosti, hnevať sa, cítiť sa opustený, možnosť cítiť sa sklamaný Bohom. Autor sa pýta a hľadá odpovede na otázky: Je možné Bohu dôverovať? Keď nevypočuje toľko menších modlitieb, čo urobí s tými veľkými? Kde je Boh v našej emocionálnej bolesti? Prečo nás tak často sklame? Je Boh hodný dôvery a naozaj na neho môžeme staviť svoj život? Naozaj Bohu na nás záleží?
Knihou sa okrem toho tiahne línia troch hlavných otázok, ktoré sú rozobraté z rôznych uhlov a autor sa snaží predostrieť, čo pri svojom hľadaní našiel. *Nie je Boh nespravodlivý? Nemlčí Boh? Neschováva sa Boh?*
Kľúčovým východiskom pri hľadaní odpovede na otázky je prvotné zistenie, že naše predstavy o Bohu sa zväčša radikálne líšia od toho, ako Boha opisuje Biblia. Odpovede, viac či menej relevantné, autor nachádza v celej Biblii, je to prierez jej jednotlivých častí, ktoré poskytli vhodný materiál na hlboké zamyslenie. Prevádza vás obrazom starozákonného Boha, cez Ježiša Krista až k Duchu Svätému, porovnáva jednotlivé prejavy, výhody či nevýhody, vyvracia domnienky a poopravuje náš skreslený obraz o niekom, koho nepoznáme tak dobre, ako si často myslíme. Všetky tri otázky dáva do kontrastu s vierou, skúma, aký vplyv má na vieru to, či Boh mlčí, alebo prehovára zjavne.
S dávkou humoru a irónie zisťuje, že mnohé z vecí, ktoré by sme od Boha chceli, už niekedy urobil, výsledok však nebol taký, aký by sme očakávali: *„Zvýšila se však jasným slovem od Boha pravděpodobnost poslušnosti? Zjevně nikoli. „Netáhněte a nebojujte (s Emorejci), řekl Bůh, „neboť já mezi vámi nebudu, a budete od svých nepřátel poraženi.“*
Izraelci okamžitě vytáhli a pustili se s Emorejci do boje, a byli od svých nepřátel poraženi. Pochodovali, když jim bylo řečeno, aby zůstali na místě, prchali ve strachu, když měli postupovat vpřed, bojovali, když měli vyhlásit mír, a vyhlašovali mír, když měli bojovat. Jejich národní zábava se stalo vyhledávání způsobů, jak těch 613 příkazů porušit.
Jasné vedení se pro tehdejší generaci stalo stejným kamenem úrazu jako nejasné vedení pro naši.“
Po prečítaní knihy budete mať pocit spokojnosti, že ste našli odpovede, ktoré ste dlho hľadali, a množstvo otázok, na ktoré odpovede hľadať začnete.
Dotknete sa tajomstva viery, voči ktorému sme tak trochu bezbranní.

Ráchel Orvošová

Témata/témy časopisu Rozsévač/Rozsievač 2020

Číslo 06 2020 – ...Prečo viac generácií spolu?	Uzávierka 5. 4. 2020
Číslo 07/8 2020 – ...Prečo a ako dať deťom slobodu?	Uzávierka 5. 5. 2020
Číslo 09 2020 – ...Prečo poskytnúť domov nechceným deťom?	Uzávierka 5. 6. 2020
Číslo 10 2020 – ...Prečo nezabúdať na rodičov (predkov)?	Uzávierka 5. 7. 2020

Inzerát

Nabízím ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhůří Jeseníků v obci Vikýřovice, na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Blízko do hor (lyže v zimě, turistika i cyklo v létě). Možnost parkování na pozemku.
Více informací na tel.: + 420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Věra Jersáková

KE DNI MATEK

Ivana Kultová

Prostinká jizba v řeckém domě.
V něm mír a řád, jenž napoví,
že rodina zde žije skromně
prvotní církve Kristovy.

V jizbě si malý chlapec hraje.
Bdí nad ním žena středních let
a jiná, jež už vráščitá je.
Teď volají jej. Chlapec vzhléd

a matka si jej na klín bere:
„Synečku, všechno má svůj řád
a čas svůj mají věci steré:
jíst, pít a hrát si, uléhat.

Po hrách a radostech, můj synku,
než půjdeš spát, je právě čas
věnovat Lásce upomínku,
jež krví vykoupila nás."

Maminka s bábou hlavy kloní.
A chlapec, jenž je má tak rád,
vše dělá s nimi. Jako ony
učí se Boha poznávat.

Euniko! Loido! Vaše slova
jsou láska, víra, naděje.
A Timoteus vždycky znova
si připomínat bude je.

Ta provedou jej dětstvím hravým
i úskalími mladých let,
kdy zrádným leskem mihotavým
tak mnohého si zvábil svět.

Až se pak sloupem církve stane,
v své těžké službě bude rád
na víru báby milované
i matky drahé vzpomínat.

A příklad jejich moudré ruky
nám, ženám vzorem byl a jest,
bychom tak též své děti, vnuky
vždy k Boží slávě znaly vést.

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: Marie Horáčková, Vladimír Malý, Ján Kováčik, Maroš Kohút, Toma Magda, Peter Orvoš.
Foto: © shotsstudio / Adobe Stock a archív redakcie.
Grafické riešenie obálky Lýdia Bodnárová.